သခင့်စကား

The LORD's Word

ဝိညာဉ်ရေး ရာစာစောင်

ယခုတွင် သင်တို့သည် ငါ့စကား ကို အမှန် နားထောင်၍ ငါ့ ပဋိညာဉ် ကို
စောင့်ရှောက်လျှင် အခြားသော လူမျိုးတကာတို့ထက် သင်တို့သည် ငါ
ပိုင်ထိုက်သော ဘဏ္ဍာတော် ဖြစ်ရကြလိမ့်မည်။ ထွက် ၁၉း၅

အမှတ်စဉ် (၉၁)	မတ်လ	၂၀၀၉ ခုနှစ်	စမ္မဒါန (လစဉ် ပထမ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အခမဲ့ ဖြန့်ချိသည်)

အခွဲ – ၆ (သို့) အိမ် *(မင်းအောင်သက်လွင်)*

ငွေဈေး ပျက်တဲ့အချိန်မှာ အိမ်ဈေးတွေလဲ တက်နေတယ်၊
အရင်း မပေါ်သေးတဲ့ အင်းတကော်က အိမ်၊ မတင်းတိမ်သေးတဲ့ အင်းစိန်က အိမ်
မလျော်နိုင်သေးတဲ့ မော်လမြိုင်က အိမ်၊ အသွင်မတူတဲ့ စင်ကာပူက အိမ်
အဖော်ဝေးတဲ့ နော်ဝေးက အိမ်၊ မသေချာတဲ့ ကနေဒါက အိမ်

ငွေဈေးများတဲ့ ဩစတေးလျားကအိမ်၊ အရာရှိရဲ့အိမ်၊ ကမ္ဘာသိတဲ့အိမ်
ကျောက်စရစ်နဲ့ ကာထားတဲ့ အိမ်၊ ဝါးခနိနဲ့ ဖာ ထားတဲ့အိမ်
တိုက်ခံ အိမ်၊ အမှိုက်ရုံ အိမ်၊ ဘန်ဂလို အိမ်၊ ထရံ ပြို အိမ် ။
ဝါးတဲ အိမ်၊ စပါးတဲ အိမ်။ အချစ်ဆုံး အိမ်၊ သစ်လုံးအိမ်၊
မှန်စီရွှေချ ထားတဲ့ အိမ်၊ ကာရံညီ ဂီတသမားရဲ့ အိမ်
အဲဒီ အိမ်တွေကို ဘယ်အိမ်မှ ငါမဝယ်နိုင်၊ ဘယ်အိမ်မှ ငါမသယ်နိုင်
ယာယီတဲ ဖြစ်တဲ့ ငါ့ ခန္ဓာအိမ် ပျောက်ပျက်သွားချိန်မှာ –

ငါ ဝယ်စရာ မလို ၊ သယ်စရာ မလိုဘဲ ၊ အပိုင်ရမဲ့ အိမ်ကတော့ –
ငွေဈေး အနည်းအများ မလိုတဲ့အိမ်၊ ငွေကြေး ပွဲစား မလိုတဲ့ အိမ်
အမှန် ဈေး မတက်တဲ့အိမ် ၊ အမှန် ဈေး မပျက်တဲ့ အိမ်
ပိုးရွ မထိုးတဲ့ အိမ်၊ သူခိုး ဓါးပြ မခိုးမဲ့ အိမ် ၊ မယိုင်လဲတဲ့ အိမ်၊ ခိုင်မြဲတဲ့ အိမ်
သံချေးမတက်တဲ့အိမ်၊ အမှန်ထွေးဖက်မဲ့အိမ်၊ အမွေ မဆိုင်တဲ့အိမ်၊ မခွေယိုင်တဲ့အိမ်
အိမ် တကာ့ အိမ်တွေထဲမှာ ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံးအိမ် ဆိုတာဟာ
ဟိုး အမြင့်ဆုံး တစ်နေရာက ငါ့ သခင် မငြိုငြင်ဘဲ ရောက်နှင့်တဲ့
ငါ့သခင် အရင်ကြိုတင် ဆောက်နှင့်တဲ့ ၊ ကောင်းကင်က အိမ် ။ ။

ချီးမွမ်းလိုက်ကြစို့ (ဇင်မာ)

နာရီလေးက အချိန်မှန်၊ ကိုးနာရီရောက်ပြန်။ ခေါင်းလောင်းသံလေး အချက်ပေး
တနင်္ဂနွေ ဘုရားကျောင်းလေး။ ဂစ်တာအိုကြီး ကျောမှာလွယ် ငေးကြလူတွေကွယ်။
ဂျင်းပြာတီရှပ် တစ်ပတ်နွမ်း၊ ကိုယ့်မှာ ဝတ်လို့ ရိုးမဆန်း။
ဆင်ကြယ် အနီရောင်ဖိနပ်လေး၊ မပြတ်အောင်တော့ ဆုတောင်းပေး။
အများသူငါလှူကြတာ၊ ကိုယ့်မှာကတော့ အကြွေ လေးပါ။ ချီးမွမ်းရင်းနဲ့သီချင်းသံ
ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်အမှန်။ တချိန်မှာတော့အခြေပြု ဇေဒင်ထက်သာသော ဉယျာဉ် တစ်ခု။
ခံစားရတဲ့ကျေးဇူးအစုံ ဘုရားပေးတဲ့ဘုံ။ ချီးမွမ်းချင်ရင် သီချင်းဆိုကြ ဟာလေလုယာဗျာ့။

"အပြည့်ခံဘဝ" မင်းထွန်းသက်လွင် (မည်သူ့ကိုမှ မရည်ရွယ်ပါ)

အဖေက – သမီးရေ ရသလောက် ဆက်နေနော်တဲ့။
အမေက – သမီးရေ (–)သိန်းလောက် ပို့လိုက်ပါတဲ့။
အစ်ကိုက – ညီမလေးရေ Digital Camera နော်တဲ့။
ညီမလေးက – မမ ဟဲဟဲ MP 4 တဲ့။ မောင်လေးက – သားကတော့ PSB Game ဘဲတဲ့။
ငါကတော့ S'pore မှာ ဒေါ်လာ ၅ ကျပ် ဖိုးတောင် မုန့် မဝယ်စားဖူးဘူး၊
Digital Camera လည်း မကိုင်ဖူးဘူး၊ MP 4 လည်း နား မထောင်ဖူးဘူး၊
PSB Game ကိုလည်း မမြင်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမယ့် – ငါ့အဖေ၊ ငါ့အမေ၊ ငါ့အစ်ကို၊
ငါ့ညီမ၊ ငါ့မောင်လေး တွေ မျက်နှာ မငယ်စေဖို့
တိုင်းတစ်ပါးမှာ အလုပ်သမား ဘဝနဲ့ မိသားစုအတွက် အပြည့်ခံ
အချစ် ဆိုတာလည်း ငါ့မှာ မရှိ၊ အချိန်ဆိုတာကိုလည်း ငါမသိ
ဘုရားကျောင်းဆိုတာ ဝေလာဝေး ၊ မနက်မိုးလင်း "မျက်ရည်"နဲ့ မျက်နှာသစ်
နေ့လည်နေ့ခင်း "ချွေး"နဲ့ မျက်နှာသစ်၊ ညနေညချမ်း "အလွမ်း"နဲ့ မျက်နှာသစ် ရင်း
အဖေတို့ကျေနပ်သလောက်၊အမေတို့လိုအပ်သလောက်၊မောင်နှမတွေပျော်သလောက်
ဘုရားဆီမှာ ခွန်အားယူပြီး နှစ်သစ်မှာ အားအင်သစ်နဲ့
စိတ်ဓါတ် မာန်တင်းကာ "စလုံး"မှာ အလုပ်တွေ ဆက်လုပ် နေပါမယ်လေ။ ။

ကူပြေပေးကြပါဦးမျာ SAMUEL SOE LWIN

အရုပ်ဆိုး မှန် ကြိုက်၊ ရိုးတွင်းခိုက်အောင် မုန်လည်း။
အလွဲလိုက်ငမိုက်သား အလင်း မကြိုက်တာ တမူခြား။ ငွေဟာလေ သည်းခြေခိုက်
လူတိုင်းကြိုက် မုန်သော်လည်း။ ကောက်ကျစ်တဲ့ နှလုံးသား
တရား မကြိုက်တာ တမူခြား။ လူမှန်လျှင် တကိုယ်တည်းမရ လက်ခံထားကြ
မုန်သော်လည်း မစုံလင်တဲ့လူသား၊ ဘုရား မပိုက်တာ တမူခြား။
ကိုယ်တိုင်မေး မေးခွန်းများ၊ စဉ်းစားရင်း မေးခွန်းများ၊ ပုထု သူငါတွေအကြား
ငါဟာ… ထူးခြားတာလား။ ငါလေ… ရူးသွားတာလား။ ။

အတူ ဆိုင်းထောင်

အကယ်၍များ– ငါဟာ စွန်လေးတစ်စင်း ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ပြီး
လုံခြုံစိတ်ချစွာနဲ့ ပျံဝဲခွင့်ရဖို့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အချည်အနှောင် ကြိုးတစ်ချောင်း
ငါလိုအပ်တယ် ။ သို့မှသာ–ဘုရားသခင်ရဲ့အထိန်းအကွပ်မေတ္တာ နှောင်ကြိုး
အောက်မှာငါရဲ့ ရှင်သန်ခြင်း ခိုင်ခံ့နေပြီး လွတ်ထွက် မသွားနိုင်မှာ သေချာတယ် ။
အကယ်၍များ– ငါဟာ တိမ်မျှင်တစ်စ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ
အဖျက်အဆီးမဲ့ ရွေ့လျားသွားနိုင်ဖို့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အကာ အကွယ်ကောင်းကင်တစ်ခု
ငါလိုအပ်တယ် ။ သို့မှသာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဆီးမိုးထားခြင်း အရိပ်နွေးအောက်မှာ ငါရဲ့
ရှင်သန်ခြင်းတွေ အေးချမ်းနေပြီး လွင့်ပျောက် မသွားနိုင်မှာ သေချာတယ်။
အကယ်၍များ– ငါဟာ စမ်းချောင်းလေးတစ်စင်း ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါသယ်ပိုး စီးဆင်း
သွားရမဲ့ ဝန်ထုတ်တွေကို ချလိုက်နိုင်ဖို့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အတိုင်းအဆမဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့
ပင်လယ်တစ်စင်း ငါလိုအပ်တယ်။ သို့မှသာ ငါ့ရဲ့ ဝန်ထုတ်တွေဟာ ဘုရားသခင်ထဲမှာ
ပျော်ဝင်သွားရင်း ငါ့ရဲ့ရှင်သန်ခြင်းတွေ တည်ငြိမ်နိုင်ပြီး လေးပင် မနေမှာ သေချာတယ်။
ငါဟာ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့ရဲ့ ရှင်သန်ခြင်းတိုင်းဟာ
ဘုရားသခင်နဲ့ အတူရှိနေမှသာ "ငါ" ဖြစ်နိုင်မှာ ။

ပြန်ဆုံကြစို့ နော်ခရစ်စတယ်ဘဲလ် (အင်းစိန်)

အိပ်ယာဝင်ချိန် သီချင်းဆိုပြ ၊ ပုံပြောပြနဲ့ ၊ ဘုရားအကြောင်းသိလာခဲ့ရ
ဘုရားနဲ့ ပါတ်သက်လို့ အိမ်အပြင်ထွက်ရင် ၊ "ဟင့်အင်း" ဆိုတာ တစ်ခွန်းမှ မပြော
မိသားစု စုံလင် ညဝတ်ပြု ခဲ့တဲ့ ပျော်စရာကောင်းသော ညများစွာကို
ကျော်ဖြတ်လာခဲ့၊ အရာရာမှာ အမြဲတင်းတိမ် ရောင့်ရဲမှု ရှိရမယ်လို့
အမြဲ ဆုံးမခဲ့တဲ့ အမေ့ရဲ့ ဆုံးမမှုများစွာထဲကမှ
လူဖိလို့ မသေ၊ တုံးပိ မှသေမယ်တဲ့လေ။ အမြဲတမ်း ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ မေမေရဲ့
နောက်ဆုံး အချိန်လေးကို အလိုတော် ဝန်ခံရင်းနဲ့ ပရဒိသုဘုံ မှာပြန်ဆုံကြစို့နော် ။

သက်သေခံချက် (အားချာ)

ခမည်းတော်၊ သားတော်၊ သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော် သုံးပါး တစ်ဆူတည်း ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားသခင်ဟာ သူဖန်ဆင်းသော လောက ကမ္ဘာကြီး ထဲမှာ အသက် (၂၁)နှစ်ပြည့်တဲ့ **January 2008** အထိ ကျွန်မကို အသက်ရှင်ခွင့် ပေးသည့်အတွက်ကြောင့် ဘုရားရှင်ရဲ့ကျေးဇူးတော် ကိုချီးမွမ်းပါတယ်။ မေမေ ဟာ ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို သန္ဓေသားအဖြစ်မှ မွေးဖွားချိန်ထိ သန်သန်မာမာနဲ့ ကြီးလာဖို့ရန် အခက် အခဲတွေ၊ ဒုက္ခများစွာ၊ ဆင်းရဲခြင်းများစွာဖြင့် မွေးဖွားလာခဲ့ပါတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ ဖေဖေဟာ နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဖေဖေ့လစာလေးနဲ့ မိသားစုအတွက် မဖူလုံပါဘူး။ ဒါကြောင့် မေမေ့မှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ စီးပွားထွက်ရှာရပါတယ်။ အစားအသောက်လည်း ချို့တဲ့လှပါတယ်။ မေမေ စားတဲ့ အာဟာရတွေကို ကျွန်မက တဆင့်လုယူလိုက်တော့ မေမေဟာ ပိန်လှီလှတဲ့ မိခင်ကြီးပါတဲ့။ ဖေဖေဟာ အသောက်အစားရှိတဲ့သူဆိုတော့ မိသားစုတာဝန်ဟာ မေမေ့ တစ်ယောက်ထဲအပေါ် ပိနေခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ရင့်လာပြီး ဖြစ်တဲ့မေမေဟာ ကျွန်မရဲ့နှိပ်စက်ခြင်းကို ခံရပါတယ်။ မေမေ့ရဲ့ရင်တွေကို မကြာခဏ နာစေခဲ့တယ်။ ခေါင်းမာတဲ့ ကျွန်မဟာ အပြင် မထွက်ပဲ ဗိုက်ထဲမှာတင် မေမေ့ကို ဒုက္ခတွေပေးနေခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ၁.၈.၁၉၈၈ ကနေ နေ့ညမပျက် ဗိုက်စနာခဲ့တာ ၁.၁၁.၁၉၈၈ မနက် ၃း၃၀ လောက်မှ လူ့လောကကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ မေမေ့ကို အရမ်းသနားမိပါတယ်။ ခွန်အား ပျက်နေတဲ့ မိခင်ဆိုတော့ မမွေးနိုင်ရှာပါ ဘူး။ ကျွန်မလည်း အာဟာရ အပြည့်အဝ မရလို့ မတိုးထွက် နိုင်ခဲ့ဘူး ထင်ပါတယ်။ မွေးဖွားပြီးနောက်မှာ ကျွန်မကို လူတိုင်းက

သတ်ပစ်ဖို့ ပြောကြပါတယ်တဲ့။ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပြောင်းဖူး သေးသေးလောက်ပဲ ရှိပါတယ်တဲ့။ ကျွန်မရဲ့မျက်နှာက မျက်စိ၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်၊ နှဖူး နေရာသေးသေးလေးမှာ ပြွတ်သိပ်နေတော့ ဒီကလေးဟာ လူမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့ရဲ့ ဘီလူး ဆိုပြီး အားလုံးက ကြောက်ကြပါတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ မေမေ့နို့ကို တိုက်ကြည့်ကြပါတယ်။ နို့မထွက်တော့ ကလေး သေးသေးလေးက စိတ်ကြီးပြီး နို့ကိုကိုက်တယ်တဲ့။ အသံပြဲနဲ့ငိုတယ်တဲ့။ ဒီတော့ အားလုံးက ပိုကြောက်သွားကြပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သခင်ခရစ်တော်ဟာ ကျွန်မ အဒေါ်ရဲ့ စိတ်ကိုတို့ထိကာ ကယ်ဆယ်ခဲ့ပါတယ်။ အဒေါ်ရဲ့ နို့ကို သောက်သုံးရင်း ပြောင်းဖူးလောက် ကလေးဟာ အသားပြည့်လာတော့ အရမ်းချစ်စရာကောင်းတဲ့ မေမေ့သမီးလေးဘဲလို့ ပြောပါတယ်။ မေမေလည်း ဝဖြိုးလာပါပြီ။ မေမေ့ရဲ့ နို့ရည်တွေက ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရောက်ရှိဖို့ လိုနေပြီပေါ့။ မေမေ့နို့ကို မသောက် ချင်တဲ့ သမီးမိုက် အမြဲငိုနေဆဲ။ မေမေဟာ မျက်ရည်ကျရင်း ခံစားရရှာပါတယ်တဲ့။ ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ၊ ဗိုက်ဆာတော့လည်း စိတ်ကောက်ရင်း သည်းကြီးမည်းကြီး နို့တွေကို သောက်သုံးပါတယ်။

ဟော… အခုတော့လည်း အများ သူငါလို လူတလုံး သူတလုံးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မျက်နှာကလေး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ကြောင်း ပြော တတ်မြဲပါ။ ပြောတိုင်းလည်း မေမေ့ရင်ထဲမှာ ပီတိဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ရေးပြ ချင်တာကတော့ မိဘတွေဟာ တကယ့်ကို မေတ္တာကြီးမားလှပါတယ်။ ယနေ့ သား သမီး အယောက်တိုင်းဟာ မိဘတွေ ကဲ့သို့ မေတ္တာနားလည်မှုလေးတွေ ပေးနိုင် သလားလို့ မိမိ ကိုယ်မိမိ မေးကြည့်ကြပါစို့နော်။ မိဘကျေးဇူးလည်းဆပ်၊ ပြည်တော်လည်း ဝင်နိုင်ဖို့ ရန် မိဘကျေးဇူး ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရင် ကောင်းမလဲ။ အရာအားလုံးကို ပေးနိုင်တဲ့ ခရစ်တော်ထံမှာ ကျွန်မနဲ့အတူ ဆုတောင်းကြပါစို့နော်။ ကျမ်းပိုဒ်လေး အားဖြင့် ခွန်အားပေးပါရစေ။ (ဖေက် ၆း၁–၃) ။ **(အားချော)**

ကျေးဇူးတော်ချီးမွမ်းခြင်း မိငယ်(အင်းစိန်)

မနက် ၃ နာရီအချိန်ကစပြီး ခေါင်းကိုက်တာ မနက် ၁၁ နာရီခွဲ အထိ ပါပဲ။ ၁၂ နာရီ ဆိုရင် ကျွန်မ အပြင်သွားရမယ့် အချိန်ပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ day off ပေါ့။ ၁၁ နာရီခွဲထိ ခေါင်းကိုက်တာ ဘာမှလည်း စားလို့မရပါဘူး။ ဘုရားသခင်ထံ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါတယ်။ ၁၂ နာရီထိုးလို့ ခေါင်းကိုက်မပျောက်ရင် ကျွန်မ ဘုရားကျောင်း မသွားတော့ဘူး။ ကျွန်မဟာ ဘုရားကျောင်းကိုပဲ အရင်ဦးဆုံးသွားပါတယ်။ ဘုရားသခင် အလိုတော်ရှိရင် ၁၂ နာရီထိုး ခေါင်းကိုက်ပျောက်အောင် လုပ်ပေးပါ။ သခင်ယေရှုနာမနဲ့ ဆုတောင်းပါ၏လို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဆုတောင်းတာ တောင် ဒူးထောက်ဖို့ မပြောနဲ့ ထိုင်လို့တောင်မရပါဘူး။ ကျွန်မ အိပ်ယာပေါ် လှဲလျက်သားပဲ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဆုတောင်းပြီးတာနဲ့ ကျွန်မအလွတ် ကျက်မှတ်ထားတဲ့ ကျမ်းချက် အပိုဒ်လေးတွေကို ဖတ်ရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွား ပါတယ်။ ၁၂ နာရီထိုးတော့ အိပ်ယာက လန့်နိုးတော့တာဘဲ။ အိပ်ယာထလိုက်တာနဲ့ ခေါင်းမကိုက်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ခေါင်းဟာ ပေါ့ပါးပြီး လန်းဆန်းနေတာပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အဝတ်လဲပြီး ဘုရားကျောင်းကို ပြေးထွက်လာပါတယ်။ ကျွန်မပြောချင်တာကတော့ ယခုအချိန်ကစပြီး ကျမ်းချက် အပိုဒ်ကြီးတွေ အလွတ်မရ တာတောင်မှ အပိုဒ်သေးလေးတွေကို အလွတ်ကျက်မှတ်ပါ။ တစုံတခုဖြစ်တိုင်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ကျမ်းစာအုပ် မကိုင်နိုင်တောင်မှ အလွတ်ကျက်မှတ်ထားတဲ့ ကျမ်းချက်များကို ဖတ်ပြီး ဘုရားရှင်ကို ဝတ်ပြုပါလို့ တိုက်တွန်းချင်ပါ တယ်။ တစ်ယောက်စီတိုင်း အပေါ် ဘုရားရှင် ကောင်းကြီးပေး ပါစေ။

ငါနှင့်ငါ့သခင် (မာရာနသာ နီနီခိုင်)

ချစ်ခင် လေးစားအပ်ပါသော စာဖတ်သူအပေါင်းတို့အပေါ်၌ ဘုရားသခင်ထံမှ နှစ်သစ်မင်္ဂလာ အဖြာဖြာ သက်ရောက်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းရင်း ငါ့အလိုနှင့် ငါ့သခင်ရဲ့အလိုဟာ မတူညီကြောင်းကို ဘုရားသခင် ဖွင့်ပြသလို ပြန်လည် ဝေငှလိုက်ပါတယ်။ ငါက ကျမ်းစာဖတ်ရမှာ ပျင်းတဲ့အခါ ငါ့သခင်က (နှုတ်ကပတ်တော် ၌မှီဝဲ ဆည်းကပ်ရင် မာရ်နတ်ကို အောင်နိုင်တယ်) ၁ယော ၂း၁၄။ ငါက ဆင်းရဲမှာ စိုးတဲ့အခါ ငါ့သခင်က (အိပ်ခြင်းကို မတပ်မက်နှင့်တဲ့) သုတ္တံ ၂၀း၁၃။ ငါက ဆင်းရဲသားကို မတရားပြောညှဉ်းဆဲတော့ ငါ့သခင်က (ဖန်ဆင်းတော်မူသော ဘုရားသခင်ကို ကဲ့ရဲ့တာတဲ့) သုတ္တံ ၁၄း၃၁။ ငါက ငါ့ရဲ့ မကောင်းကြောင်းကို သူများပြောလို့ အမျက်ထွက်မိတော့ ငါ့ သခင်က (အမျက်မပြေဘဲ နေ မဝင်စေနှင့်တဲ့) ဖေက် ၄း၂၇။ ငါ့ရဲ့ အလုပ်ရှင်က ငါ့ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆက်ဆံလို့ ငါစိတ်ဆိုးမိတော့ ငါ့သခင်က (သင်၏သခင် ကြမ်းတမ်းသည် ဖြစ်စေ၊ ဖြည်းညှင်းသည်ဖြစ်စေ ဝန်ခံပါတဲ့) ၁ပေ ၂း၁၈။ ငါ့ကို သူတပါးက ချီးမွမ်းလို့ ငါက မာန တက်မိတော့ ငါ့သခင်က (ကိုယ့်ကိုကိုယ် ချီးမြှောက်ရင် နှိမ့်ချခြင်း ခံရမယ်၊ ကိုယ်ကို ကိုယ်နှိမ့်ချရင် ချီးမြှောက်ခြင်း ခံရမယ်။) လု ၁၈း၁၄။ ငါက သူများ ကောင်းစား ကိုအားကျမိတော့ ငါ့သခင်က (ခရစ်တော် အသေခံတော်မူခြင်းအားဖြင့် သင်ဟာကောင်းကင်နိုင်ငံ၌ ထာဝရ အမွေခံရမယ်တဲ့) ဟေဗြဲ ၉း၁၅။ ငါက အလုပ်ပိတ်ရက်မှာ တနေကုန် အိပ်ဖို့စိတ်ကူးတော့ ငါ့သခင်က (လူပျင်းဟာ အိပ်ယာ၌ လည်တတ်၏တဲ့) သုတ္တံ ၂၆း၁၄။ ငါက သူများချမ်းသာတာကို အားကျမိတော့ ငါ့သခင်က (ရောင့်ရဲစိတ်ပါလျက် ဘုရားဝတ်၌မွေ့လျော်ခြင်းဟာ ကြီးစွာသော အကျိုးစီး ပွားတဲ့) ၁တိ ၆း၆။ ငါက အလုပ်လုပ်ရမှာ ပျင်းတဲ့အခါ ငါ့သခင်က (ပုရွက်ဆိတ်ထံ၌ နည်းခံတဲ့) သုတ္တံ ၆း၆။ ငါက မိဘကို ကျိန်ဆဲမိတော့ ငါ့သခင်က (ထူထပ်သောမှောင်မိုက်၌ သေလိမ့်မယ်တဲ့) သုတ္တံ ၂၀း၂၀ ။ ငါက အစားတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စားဖို့စဉ်းစားတော့ ငါ့သခင်က (စားကြူးတုတ်တုတ် လူယုတ်ပေတဲ့) တိ ၁း၁၂။ ငါ့ရဲ့ ဘဝ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာဖြစ်လာမလဲလို့ စိုးရိမ်မိတော့ ငါ့သခင်က (သတိနဲ့ကြည့်ရှုတဲ့ ကိုယ်တော့်ထံအပ်နှံတဲ့) ၁ပေ ၅း၇။ ငါက ပညာရှိတွေကို အားကျမိတော့ ငါ့သခင်က (ထာဝရဘုရားကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းဟာ ပညာရဲ့အချုပ်အခြာ၊ သိကျွမ်းခြင်းဟာ ဉာဏ်ဖြစ်၏ တဲ့) သုတ္တံ ၉း၁၀။ ငါက သူ တပါးကို မကူညီချင်တော့ ငါ့သခင်က (ထမ်းရွက်စရာ ဝန်ချင်းကို အချင်းချင်း ကူထမ်းတဲ့) ဂလာ ၆း၂။ ငါက သူတပါးကို ရန်တွေ့မယ်ကြံတော့ ငါ့သခင်က (ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျွန်ဟာ ရန် မတွေ့ရတဲ့) ၂တိ ၂း၂၄။ ငါ စိတ်ဆင်းရဲ ဖြစ်နေချိန်မှာ ငါ့သခင်က (နှုတ်ကပတ်တော်သည်သာ အကျွန်ုပ် သက်သာစရာ အကြောင်းဖြစ်ပါ၏။တဲ့) ဆာ ၁၁၉း၅၀။ ငါက ကျန်းမာရေး ကြောင့် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါ့သခင်က (စိတ်ကြေမွသောသူတို့ကို နှစ်သိမ့်ပြီး အနာကို ကု တော်မူ၏။တဲ့) ဆာ ၁၄၇း၃။ ငါ့ရဲ့ ဘဝကို စိတ်ပျက်အားငယ် မိတော့ ငါ့သခင်က (သင်တို့ကို နှစ်သိမ့် သောသူဟာ အခြားသူ မဟုတ်ဘူး ငါ ကိုယ်တိုင်တဲ့) ဟေရှာ ၅၁း၁၂။ ငါက လောကမှာ ငါ့စိတ်ကြိုက် အသက်ရှင်မယ်ကြံတော့ ငါ့သခင်က (ဂရုဏာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့သခင်က လူအသီးသီးတို့အား သူတို့အကျင့်နှင့် အလျောက် အကျိုးအပြစ်ကို ပေးတော်မူ၏။တဲ့) ဆာ ၆၂း၁၂။ ငါ့ရဲ့ လောဘ တွေ တနေ့ထက်တနေ့ ပိုများလာတော့ ငါ့သခင်က (အလိုရှိသော ဥစ္စာ တစုံတခုမျှ မကြွင်း ဆုံးရှုံးရလိမ့်မည်) ယောဘ ၂၀း၂၀။ ငါက သူများငွေရတာကို အားကျ မိတော့ ငါ့သခင်က (ငွေရတတ်သောသူသည် ဘုရားသခင်၏ နိုင်ငံတော်ကို ဝင်ခဲသည် တဲ့)လု ၁၈း၂၅။ နှစ်သစ် မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် အလှဖြာသော အချိန်၌ ငါတို့ရဲ့ ဆန္ဒနှင့် ဖန်ဆင်း ရှင် ငါတို့သခင်ရဲ့ ဆန္ဒဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတာကို သတိထားမိပြီး သခင်က အလိုရှိတဲ့အတိုင်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၍ လိုက်နာနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်း ပေးရင်း – – ။ *မာရာနသာ (နီနီခိုင်)*

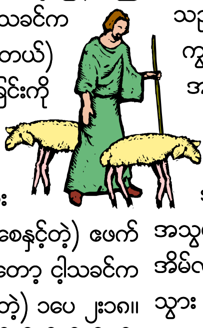

ကွယ်ကာရာကျောက် …ကိုယ်တော် KKW

ကွယ်ကာရာကျောက် ကိုယ်တော် ဖြစ်သည်၊ မုန်တိုင်း ကျသောအခါ ကွယ်ကာရာ… ဤစာသားလေးကို ဖတ်မိသူတိုင်း သီချင်းသံစဉ်လေး ကိုစိတ် ထဲမှ ညည်းတွား မိမည်ထင်ပါသည်။ ဆာလံ ၉၄း၂၂ တွင် "ထာဝရ ဘုရား သည် ငါ၏ ရဲတိုက် ဖြစ်တော်မူ၏"ဟူ၍ဖော်ပြထားပါသည်။ အထက်ပါ သီချင်းလေးထဲကအတိုင်း မုန်တိုင်း ကျ သောအခါ ကွယ်ကာပေးခဲ့သော ဘုရား သခင်ရဲ့ ကောင်းမြတ်ခြင်းများကို သက်သေ ခံချင်ပါတယ်။ အားလုံး သိပြီးတဲ့အတိုင်းဘဲ ၂၀၀၈ခုနှစ် မေလ ၂ရက်နေ့တွင် မြန်မာ ပြည်၌ နာဂစ်မုန်တိုင်းသည် အင်အားပြင်းထန်စွာဖြင့် ဝင်ရောက် မွှေနှောက်ခဲ့ပါ သည်။ ဧရာဝတီတိုင်းတွင် ဟိုင်းကြီးကျွန်း၊ လပွတ္တာနှင့် ဘိုကလေး အစရှိသော မြို့ကြီးများတွင် လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတွင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင် လည်းကောင်း ကျရောက်ခဲ့ပါ သည်။

နာဂစ်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ၂ရက်နေ့ညနေ(၁၀)နာရီလောက်မှာ တဖြည်းဖြည်း ဝင် ရောက်တိုက်ခတ်ပါသည်။ ၃ရက်နေ့မနက်ပိုင်းအထိ ဆက်လက် တိုက်ခတ်ရာ မှာ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ လေတိုက်နှုန်းသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်ရာကနေ အင်အားအပြင်းထန်ဆုံးသို့ ရောက် သွားပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် မုန်တိုင်းဖြစ်ပေါ်စဉ် မြန်မာပြည်မှာမရှိဘဲ စင်္ကာပူမှာရောက်နေပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဇနီး မောင်နှံနှစ်ယောက် စင်္ကာပူသို့ထွက်လာသောအခါ မော်လမြိုင်မှ အသက် (၈၅နှစ်) ရှိသောအမေအိုက လာ၍ ရန်ကုန်မှအိမ်ကို စောင့် ပေးပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် မုန်တိုင်း ဝင်သွားပြီဆိုသော သတင်း ကြား ကတည်းက အိမ်ကို ဆက်သွယ်သော်လည်း ဘယ်လိုမှ ဖုန်းခေါ်၍ မရသောကြောင့် မိခင်အို အတွက် အလွန်စိတ်ပူခဲ့ပါသည်။ နောက် နှစ်ရက်ကြာမှ အိမ်နှင့် အဆက်အသွယ်ရသောအခါ အမေမှ ဘာမှမဖြစ်ကြောင်း၊ အမေ နေကောင်းကြောင်း၊ အိမ်လည်း ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေမဖြစ်ဘဲ အပေါ်ထပ် ပြူတင်းပေါက်မှန် တချပ်သာ ကွဲသွား ကြောင်းပြောပြသောအခါ ဘုရားသခင်ကို အရမ်းပဲ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ အိမ်အတွက်၊ မိခင်အတွက်လည်း စိတ်အေးရပါတော့ သည်။

၁၄.၅.၀၈ နေ့တွင် ကျွန်မတို့ မြန်မာပြည်သို့ပြန်လာပါသည်။ ရန်ကုန် လေဆိပ်မှ စထွက်သည်နှင့် မြင်ကွင်းသည် မလှပပါ။ သစ်ပင်များ အားလုံးလိုလို ထိပ်

ပိုင်းများ ပြတ်နေခြင်း၊ ခါးလည်မှ ပြတ်နေခြင်း၊ သစ်ကိုင်းများ ပြတ်ကျနေခြင်း၊ အပင်များ တစ်ပင်ပေါ်တစ်ပင်ထပ်ပြီး မြေပေါ်မှာလဲကျနေခြင်း၊ ခြံစည်ရိုးများ ပေါ် ကျမိနေ၍ ခြံစည်းရိုးများ ပျက်စီးနေခြင်းများကို ပထမဦးဆုံးမြင်လိုက်ရပါသည်။ မြေပေါ်တွင် မတ်တပ်ကျန်နေသော အပင်များသည်လည်း သဘာဝ ဘေးဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားထားရသဖြင့် ညှိုးနွမ်းပြီး စိတ်ပျက်အားငယ်နေသယောင်။ ကူညီပါဦး၊ ကယ်ပါဦးလို့ ပြောနေသလို ရင်ထဲမှာခံစား လိုက်မိပါသည်။ စိတ်မကောင်းပါ။ ဒီလိုနှင့် တဖြည်းဖြည်းဆက်ထွက်လာရာ လမ်းတလျှောက် အဆောက်အဦးအကြီးအငယ်မရွေး အမိုးတွေလန်၊ ခေါင်တွေ ပြုတ်ထွက်၊ မှန်ပြူတင်းတွေ ကွဲ၊ အိမ်တွေ ပြိုကျနှင့် အမျိုးမျိုးသော အနိဌာရုံများကို မြင်တွေ့ရသည်မှာ တကယ် စိတ်မချမ်းသာ စရာပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ၂၀၀၇ခုနှစ် မြန်မာပြည်မှ ထွက်သွားသောမြင်ကွင်းနှင့် ယခု အပြန်မြင်ကွင်း သည် လုံးဝခြားနားသွားပါသည်။

ဒီတခေါက်ပြန်လာရာတွင် အားလုံးပြောင်းလဲသွားပါသည်။ နှုတ်ဆက်ကြတာ တွေ့ကအစ အရင်ကလို ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်လဲ။ နေလို့ကောင်းကြ ရဲ့လားလို့ မဟုတ်တော့ဘဲ "နာဂစ်မှီလား"လို့ လူတိုင်းကမေးပါသည်။ "မမှီဘူး ၁၄ရက်နေ့မှ ပြန်ရောက်တာ"လို့ပြောတော့ "ကောင်းလိုက်တာဟယ် တို့တွေတော့ ကြောက်လိုက် ရတာ တစ်ညလုံးဘဲ မအိပ်နိုင်ကြဘူး။ ဘာတွေများ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်လာခဲ့ရင် ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ဖို့အတွက် စိတ်ပူ ပြီး စောင့်နေကြရတယ်"လို့ ပြောကြပါသည်။ နာဂစ်သည် အိန္ဒိယဘာသာဖြင့် မြွေ ဟူ၍အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ နာမည်နှင့် လိုက်အောင်ပင် လေတွေ တိုက်တော့မယ်ဆိုရင် မြွေတွန်သလိုမျိုး အသံ ကြီးထွက်လာပြီးမှ လေကလည်း နောက်ကနေ (၃၆၀ဒီဂရီ) ပတ်ပြီးတော့ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့်လိုက်လာပါတော့သည်။ ဟိုဘက်ဒီဘက် ရွှေ့ပြောင်းပြီး တိုက်နေတာကြောင့် အိမ်တွေသစ်ပင်တွေကို လှုပ်နဲ့နေသလိုဖြစ်ပြီး အပင်တွေပျက်စီး၊ အိမ်တွေ ပျက်စီးကြရပါတော့သည်။ လေပြင်းနှင့်အတူ ပြုတ်ထွက် လာသောသွပ်ပြားများသည် လေထဲတွင် ဝဲနေသည်မှာ လူကိုထိရင် ခေါင်းပြတ်မှာသေချာသည်ဟု ပြောပါသည်။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှလည်း အပြင်မထွက်ဝံ့ကြ။ မိမိတို့အိမ်ခေါင်မိုးများ လွင့်ပါမသွားရန်ပဲ အိမ်ထဲမှနေ၍ ကာကွယ်နေကြရသည်။ အမိုးတွေ လွင့်ကုန်သော အိမ်များတွင် မိုးရေတွေ စိုရွှဲကုန်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ပျက်စီး၊ လူတွေနေ စရာ မရှိနဲ့ ဒုက္ခရောက်ရပါသည်။ နံနက်မိုးလင်းလာသော်လည်း ဈေးမထွက်ရဲသောကြောင့် နံနက်စာ ထမင်းငတ်သော မိသားစုတွေလည်း မနဲကြောင်းပြောပြပါသည်။ ခါတိုင်း နှစ်များတွင် ကျွန်မတို့သည် စင်ကာပူတွင် အလွန်ဆုံး ၃လလောက်ပဲနေပါသည်။ သို့သော် ယခု တစ်ခေါက်တွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ခုနှစ်လ ကြာသွား၍ နာဂစ်နှင့် လွတ်သွားရခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

နာဂစ်ကြောင့် အိမ်တိုင်း အနည်းနဲ့အများတော့ ပျက်စီးကြရပါသည်။ ကိုယ့်အိမ်ခေါင်မိုးသွပ်ပြားများလွင့်ခြင်း၊ သူများသွပ်ပြားများလွင့်လာပြီး ကိုယ့် ခေါင်မိုးကိုထိမှန်စိုက်သွားပြီး မျက်နှာကျက်အထိပါပေါက်ပြဲပျက်စီးကုန်၍ မိုးရေများစိုရွှဲကြရခြင်းများလည်းရှိပါသည်။ ထို့အပြင်၊ အပြင်မှလေနှင့်အတူ ပါလာ သော သွပ်များ၊ သစ်များ၊ သစ်ပင်အပိုင်းအစများ စသည်တို့ကြောင့် မိမိတို့ အိမ်ကို ထိရိုက်မိပြီး ပြူတင်းပေါက် မှန်တံခါးများ၊ အိမ်နံရံများကို ထိရိုက်မိပြီး ပျက်စီးရပြန်ပါသည်။ ခြံထဲတွင်လည်း လွင့်ကျလာသော ပစ္စည်းများနှင့် ပြည့်နေ၍။ လှပစွာ စိုက်ပျိုးထားသော စားပင်၊ ပန်းပင်များလည်း ပျက်စီးကုန်ပါသည်။

ဒီမြင်ကွင်းများကို ကျွန်မတို့မရှိ၍ မမြင်လိုက်ရပါ။ ခြံ၏ ဤနောက်ဘက် ကပ်လျှက် အိမ်မှ တူမ ဆိုလျှင် အိမ်ခေါင်မိုးတစ်ခြမ်းလုံး လေနှင့်ပါသွား၍ တစ်ညလုံး ကလေးတွေနှင့်အတူ မိုးရေထဲတွင်ပင်နေခဲ့ရကြောင်း၊ ဒုက္ခခံခဲ့ရကြောင်း သိရပါသည်။ သူ့ခြံထဲမှာလွင့်စင်လာသော ပစ္စည်းများနှင့်ပြည့်နေ သော်လည်း ကျွန်မခြံထဲသို့ သွပ်ပိုင်း တစ်ပိုင်း၊ သစ်ပင် တစ်ပင် မကျသောကြောင့် သူအံ့သြရပါသည်။ နောက်တစ်ခုမှာ ကျွန်မဘယ်ဘက်ခြံထဲတွင် ကျွန်မအိမ်နှင့် (၁၀ပေ) ခန့်အကွာမှာ အလွန်ကြီးပြီးမြင့်မားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိပါသည်။ ညပိုင်း တိုက်သောလေသည် သူတို့ခြံထဲမှ ကျွန်မခြံဘက်သို့တိုက်သဖြင့် ထိုသစ်ပင်ကြီးသည် ကျွန်မခြံထဲဘက်အိမ်ပေါ်သို့ ယိမ်းထိုးနေသဖြင့် သူ့သခင်က ပင်လျှင် ကျွန်မ အိမ်ပေါ်ကို ကျသွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်နေကြောင်း။ သို့သော် နံနက်ခင်းပိုင်း တိုက်သောလေသည် ကျွန်မ ခြံဘက်မှ သူတို့ခြံဘက်သို့ ပြန် တိုက်သဖြင့် ထိုအန္တရာယ် အပင်ကြီးသည် ကျွန်မ အိမ်ပေါ်သို့မကျတော့ဘဲ သူတို့ခြံထဲသို့ ဘာတခုမှ ထိခိုက် ပျက်စီးမှုမရှိဘဲ လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် မြေပေါ်သို့ကျသွားကြောင်း။ ထိုမှ သူတို့လည်း စိတ်အေးသွားရကြောင်း ပြောပြပါသည်။ အကယ်၍သာထိုအပင်ကြီး ကျွန်မ အိမ်ပေါ်ကို ညထဲက ကျ သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အိမ်လည်းပျက်စီး၊ ကျွန်မ မိခင်အိုလည်း ဘယ်လောက် အလုပ်များလိုက်မလဲ။ မှောင်မှောင်မဲမဲ ဘာမှလည်းမမြင်ရနဲ့ မစဉ်းစား ဝံ့စရာပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤနာဂစ်မုန်တိုင်း၏ထူးခြားချက်မှာ သစ်ပင်တွေ အပင်လိုက် တော်တော်များများ မြေပေါ်လဲကျသော်လည်း။ လူနေအိမ်များ၊ အဆောက်အဦးများကို မထိဘဲ လွတ်လွတ် ကင်းကင်းဘဲ ရှောင်ကွင်းပြီးမှ မြေပေါ်သို့ကျကြောင်း တွေ့တဲ့လူတိုင်းက ပြောပြ တတ်ပါသည်။ ဒါလည်း ကျေးဇူးတော်တပါးပင်။ နောက်တစ်ခု ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်မှ "ဂြိုလ်တုစလောင်း" သည် အိမ်၏ ရေစင်အမြင့်ပေါ်မှာ တပ်ဆင်ထားပါသည်။ ကျွန်မတို့ စင်္ကာပူသို့ထွက်သွားပြီးမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဖြုတ်ချခိုင်းထားပါသည်။ ထိုစဉ်က ဖြုတ်မိတာမှားပြီ၊ ပြန်လာလျှင် ပြန်ဆင်ရဦးမယ်။ အလုပ်ပိုလိုက်တာ။ စသဖြင့် အမျိုးမျိုးတွေးနေမိပါသည်။ အခု နာဂစ် မွှေသောအခါ အိမ်အမြင့်တွေ ပေါ်မှာတပ်ထားသော စလောင်းများသည် လေဒဏ် ခံရပြီး လေသင့်ရာဘက်သို့ အချပ်လိုက်ဖြစ်စေ၊ တပိုင်းတစဖြစ်စေ ပါသွားပြီး ပျက်စီးကုန် ပါသည်။ ကျွန်မတို့ စလောင်းတော့ ဖြုတ်ချထား၍ ဘာမှမဖြစ်ပါ။ အခုမှဘဲ ကျေးဇူးတော်ချီးမွမ်း နိုင်ပါတော့သည်။ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော မိခင်ကြီး ပြောတတ်သော စကားတစ်ခွန်းကို ပြန်၍မှတ်မိသွားပါသည်။ "ရှေးမဆွက သိမြင်တော် မူသောဘုရား" ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ အိမ်တွင် မရှိသော်လည်း ဘုရားသခင်သည် မိခင်အိုကြီးနှင့်တကွ အိမ်ကို လေဘေးဒုက္ခ အမျိုးမျိုးမှ ကာကွယ်ပေးထားပါသည်။ ကွယ်ကာရာ ကျောက်ကိုယ်တော်သည် မုန်တိုင်းဘေးမှကာကွယ်ပေးထားတဲ့ကျေးဇူးတော်သည် အလွန်ပင်ကြီးမားခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြချင်ပါသည်။ နာဂစ် မုန်တိုင်းဒဏ်ကို ကျွန်မလိုပဲ ကိုယ်တိုင်မခံစားလိုက်ရတဲ့ စင်္ကာပူရောက် မြန်မာမိတ်ဆွေတွေလည်း ကျွန်မလိုပဲ ကျေးဇူးတော်ချီးမွမ်းနိုင်လိမ့်မယ် လို့ထင်ပါတယ်။ မုန်တိုင်းဒဏ်ကို အလူးအလိမ့်ခံစားလိုက်ရသော ညီအစ်ကို မောင်နှမများအတွက် အထူးသတိရ ဆုတောင်းပေးဖို့နှင့် လိုအပ်သော ငွေရေး ကြေးရေး ကူညီမှုများကိုလဲ တတ်နိုင်သမျှ လက်မတွန့်ဘဲ ကူညီကြဖို့ လိုပါတယ်။ ကျွန်မ ခံစားလိုက် ရသော ကျေးဇူးတော်အပေါင်းကိုလည်း စာဖတ်သူများ ခွန်အား ယူနိုင်ရန် သက်သေခံ တင်ပြလိုက်ပါသည်။ "ဘုရားသခင်သည် – – ဘေး ရောက်သည်ကာလ အထူးသဖြင့် ကူမတော်မူကြောင်း ထင်ရှားလျှက်ရှိ၏ "ဆာလံ ၄၆း၁ KKW

တို့ကိုနားလည်ပေးပါ (Life)

ဆာလံ ၂၂း၂၄၊ ၂၆ (ခ) လူတွေ သူတွေ မေငေ့ါ မျက်စောင်းထိုး။ ကလေးဘဝ ပျက်မှာ စိုးလို့။ ဒို့ကြောင့် ဖြူစင်သေးတဲ့ ကလေးကို လူ အထင်သေး မှာစိုးလို့ ကြိုတင် ကာ လက်တွဲ ဖြုတ်တဲ့အနေနဲ့ ဒို့လေစိမ်းတွေ တိုက်ခဲ့ရတာ ဟာ မင်းအတွက်ပါ ကလေး ရယ်။ မင်းအတွက်မို့ ဒို့ကိုနားလည်ပေးပါ ကလေးရယ်။ ရွှေရောင်တောက်ပ မင်းရဲ့ ဘဝလေးထဲမှာ ပျော်ပျော်ပဲနေစေချင်သူပါ။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ဒို့ဘဝဟာ ကြမ်းတမ်းလို့ပါ။ လူအများ တကာရဲ့ အထင်သေး အမြင် သေးတဲ့ အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ အစေခံ တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့လို့ပါ။ တကယ်တမ်းတော့ ကြမ်းတမ်းလွန်းတဲ့ နိမ့်ကျတဲ့ ဒို့အစေခံ ဘဝ အကြောင်းကို ဘယ်သူမှမသိအောင် လျှို့ဝှက်လို့ သိမ်းဆည်း ထားချင်ခဲ့သူပါ။ 'ပြော မဆုံးပေါင်တောသုံးတောင်' အကြောင်းတွေကို အမြတ်မရှိ အရင်းရှုံးမို့ ဖောက်သည် မချချင်ခဲ့ပါဘူးလေ။ ဘာ ကြောင့်လို့ အသေအချာ မသိ၊ ရေရေ ရာရာမရှိပဲ သမုဒ္ဒယ သံယောဇဉ် နွယ်တွေ တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် တွယ်ငင်ရစ်ပတ်တိုးပြီး စိတ် ပင်ပန်း နေမှာ လည်းစိုးတယ်လေ။ အဲဒါ ကြောင့်ပဲ ရေးပြလိုက်တယ်။

အစတုန်းကနေ ရေးပြရရင်တော့ ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတာဆိုအကုန် လုပ်မယ်၊ လုပ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ် သွားလုပ်မယ် လို့ ဒို့ ခင်မင်သူတွေကို နှုတ်ဆက်ကြေငြာခဲ့စဉ်က ကန့်ကွက်သူတွေ ဒုနဲ့ဒေးပါ။ ဒီက သတင်းတွေကိုလည်း သိုးသိုးသန့်သန့် ကြားခဲ့ပြီးသား။ လူတွေနေတာပဲ၊ လူတွေပါပဲလို့ ပြန်ပြောရင်းနဲ့၊ တက်ကြွတဲ့ ကြက်ဖ လို အားအင်တက်ကြွစွာ လက်ခမောင်းခတ် ရောက်လာခဲ့တဲ့သူပါ။ စကတည်းကယဉ်သကိုး လို့ပြောရရင် လူစင်စစ်က တိရိစ္ဆာန်လို (ဥပမာ – မြင်း၊နွား၊ဆိတ်၊ဝက်) ခြေဆုံး ခေါင်းဖျားကြည့်၊ လျှာကြည့်၊ ခွာ ကြည့်၊ နဖူးကြည့်၊ ဒူးကြည့်၊ အနီးကပ်ကြည့်၊ အဝေးကကြည့်၊ အားမရလို့ လက်ဝါးပါ ဖြန့်ပြ ရသေးတယ်။ (အမြီးနဲ့ အမောက် မပါလို့သာပေ့ါ)။ နောက်ဆက်တွဲက မေးခွန်း တွေ ပလူပျံသလိုပဲ၊ ပါးစပ်က စက်သေနတ်အလား မနားတမ်း တရစပ်နဲ့မို့၊ ကိုယ့် မှာတော့ Yes, No နဲ့ ကြိုးစားဖြေရင်း ကြိုက်တယ်ဆို လိုက်လို့ရယ် သွားတော့ သူ မတူအောင် လျှာစွမ်း၊ လက်စွမ်း၊ ခြေစွမ်းတွေအမျိုးမျိုးနဲ့ အစေခံသမား တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ ကြမ်းလမ်း ခရီးကို ခေါင်း၊ ပါး၊ ခြေ၊ လက်၊ နားရွက် ခံစားရ ရသ အမျိုးမျိုးနဲ့ ဒလိမ့် ခေါက်ကွေး ဖြတ်သန်း ရပုံများ။ ခေါက်ဆွဲ (ခေါင်းခေါက်၊ နားရွက်ဆွဲ) အမြဲ မပြတ်နဲ့လေ။

'လျှာ'ဆိုပြီး ရေး၊ ပြော ရင်တော့ တစ်လုံးထဲ။ 'ပြောမယုံ၊ ကြုံမှ သိ'ဆိုရိုးစကားကို လျှာအစွမ်းထက်ပုံများ၊ ဒီအစေခံဘဝ ရောက်မှပဲ ကောင်းကောင်း ကြီး သိရတော့တယ်။ အော်ဟစ် ငေါက်ငေါ်၊ ကြိမ်းမောင်း ဆူပူ၊ ဆဲဆို စွပ်စွဲချက်တွေကို မြင်သာအောင် ဖော်ပြရရင်တော့၊ နာမည်ကြီးတဲ့ 'ဆူနာမီ' နဲ့ 'နာဂစ်' လှိုင်းလုံး

((သခင့်စကား စာစောင်ကို www.jbcs.org.sg တွင် အခမဲ့ ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်))

မုန်တိုင်း ကြီးတွေတောင် လက်မြောက်လို့ အရှုံးပေးသွားလိမ့်မယ် သိလား။ လူမသိ သူမသိနဲ့ လှိုင်းဒဏ် လေဒဏ်ကို ခံစားရတဲ့ ဒို့အစေခံသမားရဲ့ ဘဝပေါ့။ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလည်းစင်တဲ့ သူများရှိရင် ရွှေကွပ် ထားချင်ပါရဲ့။ လူကို တောင်ကြည့်၊ မြောက်ကြည့်၊ ကျီးကြည့်၊ ကြောင်ကြည့်၊ မျက်စေ့ဒေါက် ထောက်ကြည့်၊ ကြည့်ပဲ ကြည့်နိုင်လွန်း။ မြင်ပဲ မြင်နိုင်လွန်း။ များပြားလွန်းတဲ့ ပြစ်ချက်တွေ၊ စွပ်စွဲချက်တွေက မရှိရိုးနီး မလှစုန်းယို၊ 'ဝမှလှ၊ ညိုမှစို၊ ပုမှန' စာဆိုနဲ့ အညီနေခဲ့သူကို (ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ တုန်းကပေါ့) ဒီရောက်မှ အရိုးခြောက်တောင်အရှုံးပေးသွားနိုင်ပြီး မြင်ရုံနဲ့ သိသာလွန်းတဲ့ မမဲ ခြောက်ပိန်ကို ဟိုဟာခိုးစားတယ်၊ ဒီဟာ ခိုးစားတယ်နဲ့လေ။

အိမ်ပျော်သွားချိန် (နှစ်နာရီမှ အများဆုံး ငါးနာရီကြာ) မှလွဲပြီး ထိုင်ပြီး လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မရှိသလောက်၊ စားချိန်မှာတောင် ထိုင်စားခွင့်မရ၊ သွား ရင်းလာရင်း၊ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း တစ်လုပ် တစ်ဆုပ်ကို ကျီးလန့်စာ စားခဲ့ရသူမှာ ခြေထောက်ညောင်း (နာလွန်းလို့) ခြေတစ်ဖက်တည်း ထောက်ရပ်ပြီး (တစ်ဘက်တစ်လေ နားပါစေ) များနေမိရင် 'အမြင်မတော် ဆင်တော်နဲ့ခလောက်' လို့ထင်နေမှာပေါ့ တို့ခြေထောက်ကို မကြာခဏ အကန်ခံရ တယ်။ တခါတလေများ ယောင်လို့မှ မငေါင်လိုက်နဲ့ (အိပ်ရေးမဝလို့) တို့မှာ ပါးပူခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်မို့ မဟုတ်တရုတ် တွေးမိတာက ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များ လူဝင်စား မွေးလာသလားလို့လေ။ အထီးကျန်ဆန်လိုက်ပုံများ၊ အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ကျ၊ တိုက်ပိတ် ခံရသလားလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အောက်မေ့မိရင်း နေ့ညတောင် မရွေးဘူး မျက်ရည်မိုး ရွာသွန်းဖြိုးခဲ့တဲ့ အစေခံသမားဘဝမှာ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားတတ်တဲ့ တိရိစ္ဆာန်ကိုတောင်မှ အားကျ စိတ်ဝင်စားမိအောင်ပါပဲ။ တကယ်ပါ။ (ပိုင်ရှင် ကိုယ်တိုင် "မစင်" လိုက်ကောက်သိမ်းခြင်းကို ခံရတဲ့ အခွင့်ထူး ခံစားနေတဲ့ အလှမွေး ခွေးများ) အားငယ်ဝမ်းနည်းစိတ်၊ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်စိတ်တွေ တိုးတိုးလာတာ သွက်သွက်ခါ မရူးရုံမို့ ဆက်လက်လုပ်ချင်စိတ်တွေ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်နဲ့ အခွင့်အရေးများ ရရင် ခွေးပြေး ဝက်ပြေး၊ အပြေးသာ ပြန်သွားချင်မိခဲ့ ရတယ်။

ငွေ၊ ငွေ နဲ့ ငွေစကားပြောလွန်းလှတဲ့ ပါးစပ်ကိုများ ငွေကွပ် ပေးလိုက်ချင်မိတယ်။ အလုပ်လုပ်ရင် လုပ်အားခရမယ်၊ လုပ်အားခရမှ စားဝတ်နေ ရေး ပြေလည်ကြတဲ့ လူချင်းအတူတူ (လုပ်ရတော့ မြင့်မိုရ်တောင်လောက်၊ ရတဲ့ လခ ဖြုတ် မျက်လုံးလောက်) တို့ အစေခံသမားဘဝမှာ မွှီချီး၊ မျှစ် ချိုး အမျိုးမျိုး အပြောခံရလို့ 'အားမသန်၊ မာန်ကိုလျှော့' ဦးစားပေးစရာ အရေးကြောင်းတွေနဲ့ (မိသားစုရေး၊ သာရေး၊ နာရေး) တွေးတော ကာ ဆင်ခြင်မိသမို့ ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ် မိရတယ်။ 'အနိုင်လိုသူ အရှုံး ပေး၊ နလုံးအေးတဲ့ဆေး' ဆိုပြီး အလုပ်ရှင်ရဲ့ ရိုက်နှက် ဆိုးသွမ်းချက်တွေကို သည်း မခံနိုင်တဲ့အဆုံး အရှုံးပေးလို့ အပြေးပြန်ခဲ့တော့လည်း လက် ခါလီနဲ့ အစေခံ သမားရဲ့ ဘဝ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပဲမို့ နာမည် ကြီးဖို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ စင်ပေါ် ရောက်ချင်လို့လည်း မဟုတ် ပါဘူး။ ကိုယ်တော်ရယ် ကံကြမ္မာရယ် တစ်ခါ တော့ အလှည့်ပေးပါနော်လို့ ဒို့အတွက် ဆုတောင်းပေးမယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်ပျော်မိ မှာပဲ။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ နေသာတဲ့နေ့တွေ၊ လသာတဲ့ ညတွေ၊ လွတ်လပ်ခြင်း တွေရဲ့ အရသာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ရှိနေခဲ့ပေမယ့်လည်း အခု အချိန်မှာ တို့ဘဝ လမိုက်ညမို့ မသာယာတာတွေ မင်းအတွက် မဖြစ်စေချင်လို့။ 'ဒို့ကို နားလည်ပေးပါ ကလေးရယ်' လို့ပဲ ၂၀၀၉ရဲ့ ချစ်သူများနေ့မှာ ဒို့ကို တိတ်တခိုး ချစ်နေ သူလေးကို ပြောလိုက်ပါရစေတော့ ... ။ ဖေဖျာ ဖဝး၂၀ (မည်သူ့ကိုမှ မရည်ရွယ်ပါ။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဘဝတူ ညီအစ်မများကို သတိရခံစား ရေးဖွဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။) အထူးသတိရ ဆုတောင်းပေးကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံလျက် – **(Life)**

ကျေးဇူးတော်ကိုချီးမွမ်းနေမည်
ရတနာ (မိုးကုတ်)

ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို ရှေးဦးစွာ ချီးမွမ်းပါတယ်။ စင်္ကာပူကို အဆင်ပြေလျက် ကျန်းမာစွာနဲ့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ဘုရား သခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းပါတယ်။ ရတနာ စင်္ကာပူမှာ အလုပ်နဲ့ လာတဲ့အချိန်ကစပြီး မိသားစုတွေနဲ့ နယ်ခြားမြေခြားကို ထွက်လာ ခဲ့တာဟာ ဒါ ပထမဆုံး အချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုကြွေးနေခဲ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ ပျော်ရွှင်ပြီး ဝမ်းမြောက် ကြည်နူးရသောနေ့ ကြုံခဲ့ရ သည်ဖြစ်စေ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို အမြဲတမ်းချီးမွမ်းပြီး အသက်ရှင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျမ်းစာထဲမှာ "သင့်နှုတ်ကို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်လော့ ဝလင်စွာငါကျွေးမည်" လို့ ဂတိတော် ပေးထားတဲ့အတိုင်း ရတနာ ခံစားခွင့်ရခဲ့တာ ဖြစ်ပါ တယ်။ နောက်ပြီး "ငါ့ကျေးဇူး သည် သင့်အဖို့ လုံလောက်ပေ၏" လို့ပြော ထားပါသေးတယ်။ ဘုရားသခင် ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို ရေးပြရမယ်ဆိုရင် မကုန်နိုင် လောက်အောင်ပါပဲ ရတနာ စင်္ကာပူကိုရောက်တာ (၅)လ ရှိပါပြီ။ အိမ်နဲ့ အဆက် အသွယ် လုပ်လို့မရခဲ့တာ ပြီးခဲ့တဲ့ (၃)လ ကပေါ့။ ရတနာတို့ မိုးကုတ်မြို့က တောင်တန်းတွေနဲ့ ဝန်းရံထားလို့လားတော့ မသိပါဘူးရှင်။ ဖုန်းခေါ်ရတာ အရမ်း ခက်ခဲတယ်။ ရတဲ့လခကို ဖုန်းကဒ်ဝယ်ပြီး ဖုန်းဆက်တော့လည်း တကျိုးကျိုးနဲ့ မြည်နေတဲ့ အသံပဲ ကြားရတယ်။ ဖုန်းဝင်လား မဝင်ဘူးလားဆိုတာလည်း မသိရ။ နောက် တစ်ခါနှိပ်ကြည့်တော့ ဖုန်းကဒ်က မိနစ်တွေ ဘာမှ မပြောလိုက်ရပဲ ကုန်သွား ခဲ့တယ်။ ဖုန်းကဒ်ရဲ့ သဘောကို နားမလည်တော့ ဟိုနှိပ် ဒီနှိပ်နဲ့ ဖုန်းကဒ် ကုန်တော့ အမေနဲ့ မပြောရတာလည်း ကြာတော့ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုခဲ့ရတာလည်း မရေတွက် နိုင်လောက် ထိပါပဲ။ ငိုပြီး ညတိုင်းရင်ဖွင့်ခဲ့ရတဲ့သူဆိုလို့ ရတနာတို့အဘေးမှာ ဘုရား သခင်ပဲ ရှိတယ်လေ။ ဘုရားသခင် အမေ့ကိုပြောပေးပါ။ ရတဲ့လခနဲ့ ဖုန်းကဒ်ဝယ်၊ ကြိုးစားပြီး ဖုန်းခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖုန်းလိုင်းက မကောင်းတော့ ဖုန်းကဒ် ကုန်သွား ခဲ့တယ်။ အဆင်ပြေစွာ နေရတဲ့ အကြောင်းလေးကို ပြောပေးပါဦး ဆိုပြီး ညတိုင်း ငိုပြီး ရင်ဖွင့် ဆုတောင်းခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ မိုးအရမ်းရွာတော့ မိုးရေတွေ ကိုကြည့်ပြီး အိမ်ကို အလွမ်းလွန်ရင်း ငိုနေတာကို အိမ်ရှင်မက တွေ့တော့၊ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဒီအိမ် မှာ နေရတာ အဆင်မပြေဘူးလား။ ငါ့ယောကျ်ား ဆဲလား။ အိမ်ရှင်မ ကတော့ စုံလို့ပါ ပဲ မေးတာ။ ရတနာက ဒီအိမ်မှာနေရတာ အဆင်ပြေပါတယ်။ ရတနာ အဆင် မပြေ တာက အိမ်ကို ဖုန်းခေါ်လို့ မရလို့ပါ ပြောတော့ အိမ်ရှင်မက ရတနာ ကျမ်းစာညတိုင်း ဖတ်တာ တွေ့နေတော့ ကျမ်းစာက ပြောတယ် မဟုတ်လား စိုးရိမ်စိတ် တွေကို ဖြေဖျောက် ပေးတယ်ဆိုတာ။ ရတနာက ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ညတိုင်း ကျမ်းစာ ဖတ်ပြီး အိပ်တာလို့ ပြောတော့ အိမ်ရှင်မက ညနက်ပြီ အိပ်တော့ ဆိုပြီး ထွက်သွားတော့ ရတနာ ကျမ်းစာဖတ် ဆုတောင်းခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တနေ့ မမျှော်လင့်ပဲ အိမ်ရှင်မက ဈေးကအပြန် ဖုန်းကဒ် (၁၀)ကဒ် ဝယ်ခဲ့ပေးတယ်။ ရတနာက ဒီဖုန်းကဒ်ဖိုး ငွေက ကျွန်မလစာထဲက ပြန်ဖြတ်မှာလားလို့ ပဲပြောရသေးတယ်။ အိမ်ရှင်မက ဒါ မင်းရဲ့ လစာထဲက မဖြတ်ဘူး၊ လက်ဆောင် ဝယ်ပေးတာ၊ ဒီအိမ်ရောက်တာ (၃)လ ကျော်ပြီလေ၊ နောက်ပြီး အိမ်နဲ့ အဆက် အသွယ် မရတာလည်းသိတယ်။ ပွဲစားခ မကျေ သေးတော့ ပိုက်ဆံမရှိတာ လည်းသိတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်နဲ့ အနေဝေးတော့ ဒီခက်ခဲမှုတွေကို နားလည်လို့ လက်ဆောင် ဝယ်ပေးတာပါ။ စိတ်ချ လခ မဖြတ်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန် အိမ်ကို ကြိုးစားပြီး ပြန်ခေါ်ကြည့်ပါ။ ငါခွင့်ပြုတယ်တဲ့။ ရတနာ အရမ်းဝမ်းသာလွန်းလို့ ပထမဆုံး သတိရ ကျေးဇူးတင်စကားကို အော်ပြီးပြောခဲ့တာ ဘုရား သခင်ကိုပေါ့။ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ဆိုတာကို ယခုထိ ထပ်တလဲလဲ ပြောခဲ့ ရတာဖြစ်ပါတယ်။ မနက် ရောက်တော့ အမေနဲ့ ဖုန်းဆက်စကား ပြောတော့ ဖုန်းလိုင်း တွေကြောင့် ပြတ်တောက် ပြတ်တောက်နဲ့ အဆင်မပြေခဲ့ဘူး။ ရတနာ ဘုရားသခင်ကို အကူအညီ တောင်းခဲ့ တယ်။ ဘုရားသခင် သမီး အမေနဲ့ စကားကောင်းကောင်း မပြောရသေးဘူး။ ပြန် ခေါ်တဲ့ အခါ ဖုန်းလိုင်းတွေကို ရှင်းထားပေးဖို့ ကူညီ ပါဦးလို့ ဆုတောင်းတော့ ဖုန်းပြန် ခေါ်တော့ အမေနဲ့ ပြောခွင့် ရခဲ့တယ်။

အမေက သမီးနဲ့ စကားပြောရတာ ကြည်လင် နေတာပဲတဲ့။ ရတနာ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင် ခဲ့ရတယ်။ အဆင်ပြေ စွာနဲ့ ဖုန်း ပြောခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။ အမေနဲ့ ဖုန်းပြောတိုင်း အဆင် မပြေတာတော့ မပူပါနဲ့ အမေ၊ အရေးကြီးတာကတော့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ သမီးတို့ အတွက်ဆုတောင်းတဲ့အခါ ကျေးဇူးတော်ကိုသာ များများ ချီးမွမ်းပါလို့တောင် မှာခဲ့ရတာဖြစ်တယ်။ အခုဆို လတိုင်းအိမ်ကို ဖုန်းခေါ်ရတာ အဆင်ပြေခဲ့ရတယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကူညီမှုတွေကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းမယ်ဆိုရင် မကုန်နိုင် မဆုံးနိုင် လောက်တဲ့အထိပါပဲ။ ရတနာ အားပေးချင် ပါတယ်။ ရတနာ ခံစားခဲ့ရသလို ယုံကြည်သူ အားလုံးလည်း ခံစားနိုင် တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရာ ရာတိုင်းမှာ ကျေးဇူးတော်ကို အစဉ်အမြဲ ချီးမွမ်း နေတတ် ဖို့လိုပါတယ်။ မလျှော့ သောဇွဲနဲ့ ဆုတောင်းပါ။ နောက်မှ ကောင်းကြီးမိုး တွေသွန်းလောင်းမှာ ဘုရားသခင် ဖြစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းလေးနဲ့ ခွန်အားပေး ဝေမျှလိုက်ပါတယ်။ ဖတ်သောသူ အားလုံးအပေါ် ဘုရား သခင် ကောင်းကြီးပေးပါစေ။ ။ ***ရတနာ (မိုးကုတ်)***

ကျွန်တော်၏ သက်သေခံချက်
အမည်မဖော်ပြသူတစ်ဦး: (c/o "Naw Gay Thar")

ကျွန်တော်ဟာ ငယ်စဉ်ဘဝကတည်းက ဘုရားကျောင်း **(Sunday school)** တက်ခြင်းအားဖြင့် ကယ်တင်ရှင် သခင်ယေရှုအကြောင်းကို အစပြု ရင်းနှီးခဲ့ သူဖြစ် ပါတယ်။ သခင်ယေရှုသည် ကယ်တင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို ယုံကြည်ခြင်း အားဖြင့် ထာဝရအသက်ကိုရ၍ ဖြောင့်မတ်ခြင်းသို့ ရောက်သည်သာမက ဘုရား သခင်၏ ဘုန်းတော်၊ ဝိညာဉ်ဆုကျေးဇူး ကောင်းချီးမင်္ဂလာကို ယခုသော်လည်းကောင်း၊ နောင်သော်လည်းကောင်း ရရှိမည်ကို ဓမ္မဆရာများ၏ နှုတ်ကပတ်စကား ဝေမျှခြင်း အားဖြင့် ကြားသိခဲ့ရသော်လည်း အသက်(၅၀)ရှိသည့်တိုင် စစ်မှန်သော ယုံကြည်ခြင်း၊ စစ်မှန်သော စိတ်ပြောင်းလဲခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းသား ဘဝ၊ ဝန်ထမ်း ဘဝနဲ့ အသက် (၄၀) ထိ ကိုယ်ပိုင်အိမ်မရှိပဲ အိမ်ငှားဘဝနဲ့ ဘဝမှာ ကျင်လည်ခဲ့ရသူ တစ်ယောက် ပါ။ ယုံကြည်သူ ခရစ်ယာန် မိဘအသိုင်းအဝိုင်းမှ မွေးဖွားကြီးပြင်း လာသူဖြစ်သောကြောင့် သေလျှင် ကောင်းကင်နိုင်ငံသို့ ရောက်မယ်လို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အသက် (၄၀) ကျော် နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ မြေ၊ အိမ်၊ ရေ၊ မီး

မည်သူမဆို စာမူများ ရေးသား ပေးပို့နိုင်ပါသည် (နိုင်ငံရေး၊ လူမျိုးရေး၊ ဂိုဏ်းဂဏ နှင့် ငြိစွန်း ပါဝင်သော စာမူများကို လုံးဝ လက်မခံပါ)

အစရှိသောအရာတွေမှာ ပြည့်စုံ လာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝဟာ ပြည့်စုံပြီ လို့ ထင်မြင်မိခဲ့ပါတယ်။ ဇနီး၊သား၊သမီး (၃) ယောက်ရှိ၍လည်း ပြည့်စုံ လုံလောက်ပြီလို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်။ ပုဂ္ဂလိက ဘဏ်လုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အင်ဂျင်နီယာ ရာထူးနဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသောကြောင့် ဟိတ်နဲ့ဟန်နဲ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလို ပြည့်စုံကုံလုံပြီလို့ ထင်ခဲ့တာဟာ အဆုံးမှာတော့ ယခုဖေါ်ပြမယ့် အဖြစ်အပျက်အတိုင်း ပျက်စီးခြင်း လမ်းသို့ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ (သုတ္တံ ၁၄း၁၂) ၂၀၀၅ ခု မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့မှာ မမျှော်လင့်ပဲ နှလုံးရောဂါ ဝေဒနာဆိုးကြီးကို ပြင်းထန်စွာ ခံစား လိုက်ရပါတယ်။ တစုံတစ်ယောက်ဟာ ကျွန် တော့် အသည်းနှလုံးကို မသေ မချင်း လာရောက်ညှစ်ထားသလို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ နှလုံးရောဂါအကြောင်း ခံစားဘူးသူတိုင်း နားလည်ပါ လိမ့်မယ်။ ဒီဝေဒနာ ခံစားရတဲ့နေ့မှာ ငါတော့သေပြီ၊ ဘဝဆုံးပြီလို့ စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ခံစားရပြီး၊ သားသမီးနှင့်ဇနီးအပေါ်မှာ သူတို့ဘဝအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေ တမျှော်တခေါ်တွေးမိပြီး စိတ်နှလုံး ငြိမ်သက်ခြင်း မရှိတော့ပါ။ နဂိုကမှ အသက်တာမှာ တိကျတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေလူအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ဝမ်းနည်းပူဆွေး သောကတွေ ရောက်နေပါတယ်။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနဲ့အတူ ငါသေရင် ငါ့မိသားစု ဘယ်လိုနေခဲ့ကြမလဲ ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လည်းမရှိ ငြိမ်သက်ခြင်း လည်း လုံးဝမရှိတော့ပါ။ ဆေးရုံတက်နေစဉ်မှာပဲ ကျွန်တော်လုပ်တဲ့ ဘဏ်လုပ်ငန်းဟာ ဖျက်သိမ်းခံလိုက်ရပါတယ်။ ဘဝဟာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ဘူးလို့ ခံစားလိုက် ရပါတယ်။

ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ ဆွေမျိုးသားချင်း၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၊ အိမ်နီးနား ချင်းများ၊ ယုံကြည်သူ ခရစ်ယာန်အသိုင်းအဝိုင်းများမှ ငွေကြေးအား ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆုတောင်းခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း ကူညီမစခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့ မှာ ငြိမ်သက် ခြင်း မရှိပါ။ ဆေးရုံ (၃) ကြိမ်တက် လိုက်ရပါတယ်။ ရှိသမျှ ငွေကြေး တွေလည်းကုန်ပြီ။ အကြွေးလည်း တက်ပြီ။ ဆရာဝန်ကြီး တွေလည်း အားပေး စကားပြောပါတယ်။ သူတို့လည်း ပိတ်နေတဲ့ သွေးကြောဟာ ကျောက်ခဲလို မာကျော သွားတဲ့အတွက် ပြန်လည် ပွင့်အောင် မလုပ်နိုင်တော့ပါတဲ့။ နှလုံးရောဂါ အခံ ရှိသူဟာ အချိန် မရွေး သေနိုင် တယ်တဲ့။ ဆေးရုံတက်တုန်းက ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်လည် သတိရလာတဲ့အချိန်မှာ ဆရာဝန်ကြီးကပြောတယ်၊ ခင်ဗျား သတိထားနော် တဲ့။ ဘာကို ဆိုလိုတာလည်းဆိုတာ ကျွန်တော်ချက်ခြင်း မသိပါ။ နှလုံးရောဂါနဲ့ ပတ်သက် တဲ့ အကြောင်းအရာ ဖတ်ကြည့်တော့မှပဲ ခင်ဗျား အချိန်မရွေး သေနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်မှန်းသိပါ တော့ တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆေးရုံကဝန်ထမ်းတွေ ပြောတဲ့ အားပေး စကား ကြားပြီးနောက် ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဆေးရုံဆင်းပြီး အိမ်မှာနား နေစဉ် တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့ တကိုယ်လုံးဟာ မောပန်းနွမ်းနယ်နေပြီး နှလုံးဟာ နာကျင်နေပါတယ်။ တစ်နေ့လုံးပါပဲ။ ဆရာဝန်ပေးတဲ့ ဆေးသောက်လည်း မသက်သာ ပါ။ စိတ်နှလုံး ငြိမ်သက်ခြင်းမရှိပါ။ သေလည်း မသေနိုင်သေးပါ။ မသေနိုင်သေးတဲ့ အတွက် မိသားစု အရေးကို တွေးမိပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရပါတယ်။

နှလုံးရောဂါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မခံမရပ်နိုင်တဲ့ ဝေဒနာ ခံစား ရရင် ဆေးရုံ ချက်ခြင်းပြန်တက်ပါလို့ ဆရာဝန်က မှာကြား ထားပါ တယ်။ မှာကြား ချက်အတိုင်း ကျွန်တော် ဆေးရုံပြန်တက်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေကြေး မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်း အဝိုင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်း၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်၊ ယုံကြည်သူ အသင်း တော် များမှလည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ငွေကြေး ကူညီခဲ့ပြီးပြီ။ ငွေကြေး မပြည့်စုံတဲ့ အတွက် ဆေးရုံသွားရမှာ ဝန်လေးနေပါတယ်။ ဝေဒနာခံစားရင်း ညမိုးချုပ် လာပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အမေက ပြောတယ် ဆာလံ ၁၂၁ ကို အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ပါတဲ့။ ဆေးရုံမသွားနိုင်တဲ့အတူတူ အမေပြောတဲ့အတိုင်း ဆာလံ ၁၂၁ ကိုဖတ်ခြင်း အားဖြင့် ဝေဒနာကိုမေ့အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဝယ်ထားပြီး ပစ်ထားတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို လှန်ပြီး ဆာလံ ၁၂၁ ကို စဖတ်ပါတယ်။ ဒီအချိန် မှာ ဘုရားသခင်ထံ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ နောင်တရခြင်း၊ အားကိုးစိတ်နဲ့ မျက်မှောက်ပြုပြီး ပြန်လာတာကို ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မသိသေးပါ။ ဖတ်တဲ့အချိန်မှာ တစ်ခုခု ထူးခြားမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာထင်ပြီး ဖတ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရားသခင်ရဲ့ နှုတ်ကပါတ်တော်ဟာ ထူးဆန်းအံ့သြဘွယ် အလွန် ကောင်းပါ တယ်။ အကြိမ် (၇၀) လောက် ဆာလံ ၁၂၁ ကိုဖတ်ပြီး တဲ့အချိန်မှာ ဘုရား သခင်ရဲ့ ငြိမ်သက်ခြင်း ကျေးဇူးတော်ဟာ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အတွင်းရော အပြင်ရော လွှမ်းမိုးထားတာကို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ ခံစားရတဲ့ဝေဒနာဟာ အဲဒီ ငြိမ်သက်ခြင်း တန်ခိုးတော်ကြောင့် နာကျင်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ စသော မကောင်းတဲ့ အရာအားလုံးဟာ ယူပစ်သလို ပျောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဘုရား သခင်ပေးတဲ့ ငြိမ်သက်ခြင်းတန်ခိုးဟာ ဝေဒနာ ခံစားရစဉ် ဆေးရုံကပေးတဲ့ ဘိန်းဆေး တစ်မျိုးလိုပဲ။ ဆေးရုံကပေးတဲ့ ဘိန်းဆေးဟာ ဆေးအာနိသင် ပြယ်သွားရင် ဒုံရင်း ပါပဲ။ ဘုရားသခင်ပေးတဲ့ ငြိမ်သက်ခြင်းဆေးဟာ ထာဝရပါပဲ။ ဟာလေလုယ ... အာမင်။ ဒီအချိန်မှာ ဘုရားသခင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မတွေးခိုင်းတော့ပါဘူး။ ဇနီးသည် ဖျော်ပေးတဲ့ **overtine** တစ်ခွက်သောက်ပြီး တစ်ညလုံး စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် အိပ်ပျော် သွားစေခဲ့ပါတယ်။ မနက်အိပ်ရာထတော့ ကျွန်တော့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲ သွားပြီး အပြစ်တရားမှ လွတ်မြောက်ပြီး ဘုရားသခင်ရဲ့ ကယ်တင်ခြင်းကျေးဇူးတော်ကို ခံစား လိုက်ရပါတယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ နှုတ်ကပါတ်တော်ဟာ ကျွန်တော့စိတ်နှလုံးကို ထိုးဖောက်ရုံ သာမက ရိုးတွင်း ချဉ်ဆီထိ ထုတ်ခြင်းခွင်းပြီး ကျွန်တော့ကို လူသစ်ဖြစ် စေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောင်းလဲသွားပြီး၊ စိတ်ပြောင်းလဲသွားပြီး ဘုရားသခင်ရဲ့ နှုတ်ကပါတ်တော် သမ္မာတရားဟာ ကျွန်တော့အား စစ်မှန်သော ယုံကြည် ခြင်းအားဖြင့် ကယ်တင်ခြင်းကျေးဇူးတော်ကို အခမဲ့ ပေးခဲ့ပါပြီ။ သခင်ယေရှုကို ကျွန်တော့ရဲ့ ကယ်တင်ရှင်အဖြစ် လက်ခံယုံကြည်ပြီး ကျွန်တော့နှလုံးသားထဲကို ဝင်ရောက် အုပ်စိုးခွင့် ပေးလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်ဘာရပြီလဲ။ ကျွန်တော့ကို ငြိမ်သက် ခြင်းပေးပါတယ်။ ထာဝရအသက်ကို ပေးပါတယ်။ ကျေးဇူးတရားကို သိခွင့်ပေးပါတယ်။ အပြစ်မှ လွတ်မြောက်စေပါတယ်။ ဖြောင့်မတ်ခြင်းကိုဖြစ်စေပါတယ်။ ဒါတွေဟာ တပြိုင်နက်တည်း ဖြစ်လာတာပါ။ သခင်ယေရှုကို ကယ်တင်ပိုင်ရှင်အဖြစ် လက်ခံ ယုံကြည်ပြီး လက်ခံတဲ့နေ့ကစပြီး ငြိမ်သက်ခြင်းကျေးဇူးတော်ကို ခံစားနေရပြီး ရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း ငြိမ်သက်ခြင်းကျေးဇူးတော်ကြောင့် ဝေဒနာ မခံစားရတော့ပါ။ ကျွန်တော့ရဲ့ မိသားစုစားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အနာဂါတ် ရေးတွေ ကျွန်တော်မပူတော့ပါ။ မစိုးရိမ်တော့ပါ။ ယေရှုက ငါ့ထံသို့လာကြလော့ ငါသည် ချမ်းသာ ပေးမည်တဲ့။ ကျွန်တော်ထမ်းရမယ့် ဝန်တစ်ခုလုံး ယေရှုလက်ထဲ ရောက် သွားပြီး ကျွန်တော့အတွက် သူ ပူပန်ပေးလိမ့်မယ်၊ ထမ်းပေးပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ကို ယေရှုက ဘာ တောင်းဆိုသလဲ။ ကျွန်တော့် နှလုံးသားထဲကို ဝင်ရောက် ဖို့ သူတံခါး ခေါက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့ စိတ်နှလုံး တံခါးကို ဖွင့်ပေးတဲ့အချိန်မှာ ယေရှုဟာ ကျွန်တော့် နှလုံး အထဲ ကို ဝင်ရောက်ပြီး အုပ်စိုးနေပါပြီ။

ယနေ့ ယေရှုကို ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားထဲမှာ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပြီး လက်ခံတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ပြဿနာ မရှိတာတော့ မဟုတ်ပါ။ ပြဿနာ ကတော့ ရှိပါတယ်။ ကျွန် တော့ အထဲမှာ ယေရှုရှိနေတဲ့အတွက် ပြဿနာကို ကျွန်တော် ဖြေရှင်းစရာမလိုပါ၊ ယေရှု ဖြေရှင်းပေး ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ခံယူတတ်ပြီ၊ အလို တော်ကို ဝန်ခံတတ်ပြီ။ အဲဒီ အတွက် ကျေးဇူးတော် အများကြီး ခံစားနေ ရပါတယ်။ အိမ်၊ ရေ၊ မြေ၊ မီး ပြည့်စုံ စွာ ခံစားနေရခြင်းဟာ ကျွန်တော့အစွမ်းအစ တစ်ခုမှ မဟုတ်ကြောင်း သိလာရပါပြီ။ ဘုရားသခင်ရဲ့ သနားခြင်းဂရုဏာ ကျေးဇူး တော်ကြောင့် သာလျှင် ဖြစ်ပါတယ်။

အကယ်၍ ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်မပြုတ်၊ ကျန်းမာရေး ကောင်း နေခဲ့ပါလျှင် နှုတ်ကပါတ်တော် သမ္မာကျမ်းစာ၏ တန်ခိုးကို သိမည်မဟုတ်ပါ။ ယုံကြည်ခြင်း ဆိုတာဘာလဲ ကျွန်တော်သိမည်မဟုတ်ပါ။ စစ်မှန်သော ယုံကြည်ခြင်း၏ နောက်ကွယ် က ဘုရားသခင်၏ နက်နဲသော အရာများကို ကျွန်တော်သိခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပါ။ ဒါတွေဟာ အဖိုးအခ မပေးရပဲ ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်သက်သက် ဖြစ်ပါ တယ်။ ကျွန်တော် ပြောင်းလဲပြီးနောက်ပိုင်း ဘုရားသခင်ရဲ့ အခြား ကျေးဇူးတော် တစ်ခု က တော့ သူ့နှုတ်ကပါတ်တော် သမ္မာကျမ်းစာကို နေ့စဉ်ဖတ်ရှုလေ့လာ မွေ့လျော်ခြင်း အားဖြင့် ဝိညာဉ် ခွန်အား တိုးပွားရင့်ကျက်လာခြင်းပါပဲ။ အလုပ် မရှိတဲ့ အတွက် ကျမ်းစာ ဖတ်ခြင်းကျေးဇူး၊ အခါအားလျော်စွာ ဓမ္မဆရာများဖွင့်လှစ်တဲ့ နှုတ် ကပါတ်တော် သင်ကြားခြင်း အစီအစဉ်ကို တက်ရောက် ပါဝင်ခြင်း စတဲ့ ကျေးဇူး တွေပါပဲ။ အခြား ကျေးဇူးတော် အများကြီးပါ ကျွန်တော် မရေတွက်နိုင်ပါ။

နှလုံးရောဂါအခံ ရှိသူတစ်ယောက်အဖို့ ယနေ့ လူ့လောကကြီးမှ အချိန် မရွေး ထွက်ခွါသွားနိုင်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေ ယာကုပ် ၄း၁၄ ကိုသိပါလိမ့်မယ်။ ဒီ ကျမ်းပိုဒ်ကို လက်ခံသော်လည်း မကြောက်တော့ပါ။ ယခု ကျွန်တော် အသက်ရှင် ခြင်းဟာ နှလုံးရောဂါပျောက်လို့ အသက်ရှင်နေတာမဟုတ်ပါ။ ယေရှုနဲ့အတူ ကျွန်တော် ဟာ လက်ဝါးကားတိုင်မှာ သေခဲ့ပြီးပါပြီ။ ယခုအသက်ရှင်ခြင်းဟာ ယေရှုနဲ့ အတူ ရှင်ပြန်ထမြောက်လာပြီး ဘုရားသခင်က ဘွားသောသားဖြစ်ပါတယ်။ ယခု ထာဝရ အသက်နဲ့ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေ ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားသခင်ဆီက ထာဝရ အသက်ရပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ယုံကြည်ခြင်းကို သက်သေပြဖို့ လိုနေ ပါသေးတယ်။ ယေရှုအကြောင်းကို အထက်ပါသက်သေခံချက်နဲ့ လူ အပေါင်း တို့ရှေ့မှာ သက်သေခံခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ပြောင်းလဲလာပြီးနောက်ပိုင်း အခြားသူများကို သက်သေ ခံဖို့ အရမ်းဆန္ဒပြင်းပြနေပါတယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ နှုတ်ကပါတ်တော် အ ကြောင်းကို လည်း အရမ်းဝေငှချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ် တနေ့ကျရင် ဘုရားသခင် ကျွန်တော့ကို အသုံးပြုမှာပါ။ ဘုရားသခင်ရဲ့ ငြိမ်သက်ခြင်းကျေးဇူးတော် မိတ်ဆွေ အားလုံးတို့ အပေါ်သို့ ကျရောက်ပါစေ။ အာမင်...။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ် ပြောင်းလဲ ပြီး ငြိမ်သက်

Min Aung Thet Lwin, Blk 76A #30-02, Red hill road,Singapore151076
E-mail; min_atl @ yahoo.com.sg ((Phone (65) 81222320))

ခြင်းကို ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းပါတယ်။ ထို့အတူ အနီးမှာ တွန်းအား ပေးခဲ့တဲ့ အမိုးနဲ့ ချစ်ဇနီး (Na Wa) ကို ဘုရားသခင် ကောင်းကြီးပေးပါစေ။

အမည်မဖော်ပြသူတစ်ဦး (Naw Gay Thar ထံမှ တဆင့် လက်ခံ ရရှိပါသည်)

ဘယ် နဲ့ ညာ မင်းအောင်သက်လွှင်

အခန်း–၁) ဖိနပ်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆင်းရဲသား မုတ်ဆိုးမကြီး တစ်ယောက် ရပ်နေတယ်။ သူ့မျက်ဝန်းအစုံက ဆိုင်ထဲမှာ တင်ထားတဲ့ ဈေးအပေါ်ဆုံး ပြည်တွင်းဖြစ် ရာဘာ ဖိနပ်လေးတစ်ရံကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း စူးစိုက်ကြည့်နေပါတယ်။ လိုချင်တာ တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ လိုအပ်နေတဲ့ ဖိနပ်ကို မဝယ်မဖြစ် ဝယ်ရမှာ ဖြစ်လို့ ဝယ်သင့် မဝယ်သင့် အပြင်းအထန်ဆုံးဖြတ်နေရပါတယ်။ “မေမေ သားကို ဖိနပ် ဝယ်ပေးနော်” လို့ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ကို အတင်းလှုပ်ပြီး ပူဆာနေတဲ့ ၇ နှစ်အရွယ် လူမမယ် ဖတဆိုး သားလေးကို မုတ်ဆိုးမကြီးက ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ “ဝယ်ပေးမှာပေါ့ သားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖိနပ်ဖိုး ပိုက်ဆံက ဆန်ဖိုး ချန်ထားတဲ့ အထဲက ဝယ်ရမှာမို့လို့ သားရဲ့ ဖိနပ် ဝယ်ပြီးသွားရင် အမေတို့ ၂ရက်လောက် ဆန်ပြုတ်ဘဲ သောက်ရတော့ မှာပေါ့” လို့ သူ့သားကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“သားမှာ ဖိနပ် မရှိရင် လမ်း ကောင်းကောင်း လျှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး အမေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပါတ်က သား ပုလင်း ကွဲ တက်နင်းမိတယ်။ မနေ့ကလဲ သား ခြေထောက် သံ စူးသွားသေးတယ်။ သား ဖိနပ် မစီးရတာ ၃လ လောက်ရှိသွားပြီ၊ နေပူထဲမှာ သွားရတာ ခြေထောက် အရမ်းပူပြီး အရမ်း နာတယ် အမေ။ ဖိနပ်သာရှိရင် သား ခြေထောက် ဘာမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ သားက ဖိနပ်ဝယ်ပေးဖို့ အရေး သူ့အမေကို စည်းရုံး ပြောဆိုနေပါတယ်။ အမေ ဖြစ်သူ မုတ်ဆိုးမကြီးက ခက်ခက်ခဲခဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီး ဆိုင်ထဲကို လှမ်းဝင် လိုက်ပါ တယ်။ သားဖြစ်သူလဲ အားတက်သွားပြီး အမေ့ထက် ခြေတစ်လှမ်း စောကာ ဆိုင်ထဲ ကို ရောက်သွားပြီး မှန်ဘီရိုထဲ ထည့်ထားတဲ့ ရော်ဘာ ဖိနပ်ကို အားရပါးရ ငုံ့ကြည့် လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ ဆိုင်ထဲက ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဂျင်းအင်္ကျီ ဝမ်းဆက် ဝတ်ထားပြီး ရွှေဆွဲကြိုးကို လူမြင်သာအောင် အင်္ကျီ အပေါ်ကြယ်သီး နှစ်လုံးလောက် ဖြုတ်ဝတ်ထားတဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကြီးက ခါးထောက်ပြီး ထွက်လာပါတယ်။ “ဘာလိုချင်လို့လဲ” လို့ အသံ ခပ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ မေးလိုက်ပါတယ်။ မုတ်ဆိုးမကြီးက မှန်ဘီရိုထဲက ဈေး အပေါ်ဆုံး ဖိနပ်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး “အဲဒီ အထဲက သားလေးနဲ့ တော်မဲ့ အရွယ် ရွေးပေးပါ”လို့ ပြောရင်း ထမီ အထက်ဆင်နဲ့ ကျစ်နေအောင် လိပ်ထားတဲ့ ငွေစက္ကူ နွမ်းနွမ်းတွေကို ထုတ်လိုက် ပါတယ်။ ဆိုင်ရှင်က ပါးစပ်မှာ ကိုက်ထားတဲ့ သွားကြား ထိုးတံကို ဘယ်ဘက် နှုတ်ခမ်းထောင့်ကနေ ညာဘက်ကို ပြောင်းကိုက်လိုက်ပြီး မယူပေး ချင်သလိုပုံစံ၊ စိတ်မဝင်စားတဲ့ ပုံစံနဲ့ ယူပေးလိုက် ပါတယ်။ သားဖြစ်သူက ဖိနပ်ကို အားရပါးရ ယူစီးလိုက်ပါတယ်။ “ဟာ မေမေ သားနဲ့ အတော်ဘဲ ဖိနပ်လေးက ပျော့အိ နေတာဘဲ စီးလို့ကောင်းလိုက်တာ” လို့ ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အမေက သားရဲ့ ဝမ်းသာနေတဲ့ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ပါတယ်။ ပြီး တော့ ဆိုင်ရှင်ဘက် လှည့်ပြီး “ဘယ်လောက် ကျပါသလဲရှင်”လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ “ငါးရာ ကျပါတယ်” လို့ ဆိုင်ရှင်က လှည့်မ ကြည့်ဘဲ ပြန်ဖြေပါတယ်။ မုတ်ဆိုးမ ကြီးက “နှစ်ရာ့ငါးဆယ်ဘဲ ထားပါ လားရှင်” လို့ ပြောလိုက်တော့။ “ဘာ” ဆိုတဲ့ အော် သံကြီး ဆိုင်ရှင့် ပါးစပ်က ထွက်လာတယ်။ အော်သံကြောင့် သားငယ်လေး လန့်သွားပြီး လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဖိနပ်ပြုတ် ကျသွား ပါတယ်။ သူ့အမေကို

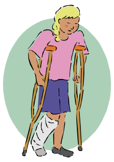

ပြေးဖက်လိုက်တယ်။ မုတ်ဆိုးမကြီး မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် ငုံ့လိုက် ပြီးတော့ တုန်တုန် ရီရီနဲ့ “ကျွန်မ ဒီနေ့ သူဌေးမင်းရဲ့ အိမ်မှာ အဝတ်လာလျှော်ပေးတာ သူဌေးကတော်က ငါးရာကျပ်ဘဲ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီငွေ လေးနဲ့ ကျွန်မတို့ သားအမိ ထမင်းစားရမှာပါ။ သားက ခြေထောက် အရမ်းနာနေလို့ ဖိနပ်ဝယ်ပေးရတာပါ။ ရတဲ့ အဝတ်လျှော်ခ ငွေတွေနဲ့ ဖိနပ်ဖိုး အကုန်ပေးလိုက်ရရင် ကျွန်မတို့ သားအမိ ထမင်း ငတ်တော့ – –” မုတ်ဆိုးမ စကားမဆုံးခင် သူဌေးက “အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ” လို့ပြန်မေးလိုက် တယ်။ “ဟို–ကျွန်မ သားလေးကလဲ မွေးကတည်းက ညာဘက် ခြေတစ်ဘက် မသန်တဲ့ ဒုက္ခိတလေး ဆိုတော့ သူဌေးဆီက ဝယ်သွားရမဲ့ ဖိနပ်ကို ဘယ်ဘက် ခြေထောက် တစ်ဘက်တည်းနဲ့ဘဲ စီးလို့ ရပါတယ်။ စီးလို့ မရတဲ့ ညာဘက်ဖိနပ် တစ်ဘက်ကိုလဲ ကျွန်မတို့ ယူမသွားပါဘူး၊ ကျွန်မ သားလေး ဟိုး–ငယ်ငယ် လေးက တည်းက ဒီဆိုင်မှာ ဖိနပ်ဝယ်တိုင်း ညာဘက် ဖိနပ် တစ်ဘက်ကို အမြဲတမ်း ချန် ချန် ထားခဲ့ရပါတယ်။ ဒီ တစ်ခါတော့ တစ်ဝက်ဈေးနဲ့ဘဲ” “တော်တော့” မုတ်ဆိုးမကြီး စကား မဆုံး လိုက်ရပါ။ “ဆိုင်ရှေ့က မြန်မြန်ထွက်သွား၊ နောက်နေ့ အဝတ် လျှော်ဘို့ လူလိုရင် မင်းတို့ သားအမိကို မခေါ်ဘဲ တခြားလူတွေကို ခေါ်လိုက်ရင် မင်းတို့သားအမိ ထမင်းလုံးဝ ငတ်သွားမယ် ကြားလား” ဆိုတဲ့ သူဌေး ကြီးရဲ့ အော်သံက လမ်းသွား လမ်းလာ တွေ တောင် လန့်သွားရလောက် ပါတယ်။ သူဌေးရဲ့ မိုးကြိုးသံလို အော်သံကြောင့် သား အမိ နှစ်ယောက် ခပ်မြန်မြန် ထွက်လာခဲ့ ကြပါတယ်။ မုတ်ဆိုးမကြီးရဲ့ နားထဲမှာတော့ မနက်က သူ အဝတ်လျှော်တုံးမှာ မီးဖို ချောင်ထဲမှာရှိတဲ့ ဖိနပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင် သူဌေးကတော် က သူဌေးမင်းကို လှမ်းပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို နားထဲမှာ ပြန်ကြား ယောင်နေမိပါ တော့ တယ်။ ဘာတဲ့၊ “မောင်ရေ ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်မတို့ ဆိုင်ထဲမှာ အသုံးမလိုဘဲ ပိုနေတဲ့ ပုလင်းခွံတွေ၊ စက္ကူ စုတ်တွေနဲ့ ဟိုအဝတ်လျှော်တဲ့ မုတ်ဆိုးမကြီးရဲ့ ဒုက္ခိတ သားလေး ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖိနပ်လာဝယ်တိုင်း သူစီးလို့ မရလို့ ချန်ထားခဲ့တဲ့ ညာ ဘက် ဖိနပ်တစ်ဘက် အပိုတွေ အားလုံးကို အဟောင်းဈေးနဲ့ ထုတ်ရောင်း လိုက်တာ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ပြန်ရတယ်တော့ သိလား” တဲ့။

အခန်း၂) နောက် သုံးလခန့် ကြာသော်။ ဖိနပ်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆင်းရဲသား မုတ်ဆိုးမကြီး တစ်ယောက် ရပ်နေတယ်။ သူ့မျက်ဝန်းအစုံက ဆိုင်ထဲမှာ တင်ထားတဲ့ ဈေးအပေါ်ဆုံး ပြည်တွင်းဖြစ် ရာဘာ ဖိနပ်လေးတစ်ရံကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း စူးစိုက် ကြည့်နေပါတယ်။ လိုချင်တာ တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ လိုအပ်နေတဲ့ ဖိနပ်ကို မဝယ်မဖြစ် ဝယ်ရမှာ ဖြစ်လို့ ဝယ်သင့် မဝယ်သင့် အပြင်းအထန် ဆုံးဖြတ် နေရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆိုင်ထဲက ဆိုင်ပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ထွက်လာပြီး မုတ်ဆိုး မကြီးရဲ့ လက်ထဲကို အထုတ် တစ်ထုတ် လာထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ မုတ်ဆိုးမ ကြီးက အထုတ်ကို ဖြည်ပြီး ဖွင့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ – နိုင်ငံခြားဖြစ် နီနီရဲရဲ အကောင်းစား ရောင် စုံ ဘွတ်ဖိနပ် ဘယ်ဘက် တစ်ဘက်တည်းကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ မုတ်ဆိုး မကြီးက “ဟို–ကျွန်မ ဒီလောက် အကောင်းစားကြီး ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံ မရှိပါဘူးရှင်” လို့ပြောပြီး ဖိနပ်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူဌေးကြီးက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး “ဒီဖိနပ်က မင်းကို ရောင်း တာမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းရဲ့ ဒုက္ခိတသားလေးအတွက် လက်ဆောင် အဖြစ် အလ ကား ပေးတာပါ” လို့ ညင်ညင်သာသာ ပြန်ပြောပါတယ်။ မုတ်ဆိုးမကြီးက မယုံနိုင် ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က သူဌေးမင်း ဟိန်းဟောက်ခဲ့တဲ့ စကား တွေကို ပြန် ကြားယောင်ရင်း ခေါင်းကိုဘဲ တွင်တွင်ခါနေပါတယ်။ သူဌေး ကြီးက “ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လ လောက်တုံးက ငါ့သားလေး ကားမှောက်ပြီး ဘယ် ဘက် ခြေ ထောက် အရိုးကြေ သွားလို့ ခြေတစ်ဘက် ဖြတ်လိုက်ရတယ်။ သူ တစ်သက်လုံး ဘယ်ဘက် ခြေထောက်နဲ့ ဖိနပ်စီးလို့ ရမှာ မဟုတ် တော့ဘူး။ မွေးနေ့ လက်ဆောင်အဖြစ် နိုင်ငံခြားက သူ့ ဦးလေး ပို့ပေး လိုက်တဲ့ ဒီဖိနပ်လေးက ငါ့ သားလေးအတွက် ညာဘက် တစ်ဘက်ဘဲ စီးလို့ ရတော့မှာဖြစ်တယ်။ ငါ့သားအတွက် အသုံး မဝင်တော့တဲ့ ဘယ် ဘက် ဖိနပ်က မင်းရဲ့ ဒုက္ခိတ သားလေး ဘယ်ဘက် ခြေ ထောက်နဲ့ အတော်ဘဲ ဖြစ် နေတာကို ငါ သတိရလိုက်မိတယ်။ ဒီနေ့က စပြီး မင်းရဲ့ သားလေး ဖိနပ်ဝယ်စရာ မလို တော့ဘူး။ နောက်ဆိုရင် သုံးလ တစ်ခါလောက် ငါ့သားဆီက ဘယ်ဘက် ဖိနပ် တစ်ဘက်ကို အမြဲ လာယူပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး ဖိနပ်တစ်ရံကို အတူတူ ဘယ်တစ်ဘက် ညာတစ်ဘက်စီ စီးလို့ ရသွားပါ ပြီ”လို့ တိုးတိတ် ညင်သာ ကိုယ်ချင်း စာနာတဲ့ လေသံနဲ့ ပြန်ပြော လိုက်ပါတယ်။ မုတ်ဆိုးမကြီး မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြ သွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူဌေးမင်း ကြီးရဲ့ တိုက်အိမ်ထဲကနေ ဘယ်ခြေ တစ်ဘက်ပြတ်နေတဲ့ သူဌေးသားလေး က ချိုင်း ထောက်လေး ထောက်ပြီး ထွက်လာပါတယ်။ မုတ်ဆိုးမကြီးက သူဌေးမင်းကို ပြန်ကြည့် လိုက်တော့ သူဌေးမင်းရဲ့ ညာဘက် မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ ပါတယ်။ မုတ်ဆိုးမကြီးရဲ့ ဘယ်လက် မျက်လုံးအိမ်ထဲကလဲ မျက်ရည်တွေ စီးကျ လာပါတယ်၊ သူဌေးသားနဲ့ မုတ်ဆိုးမရဲ့ သားလေးတွေကတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပုခုံးချင်းဘက်ပြီး ချိုင်းထောက် တစ်ဘက်စီနဲ့ ဆော့ကစားဖို့ခြံ အပြင် ကို ထွက်သွားကြတယ်။

မင်းအောင်သက်လွှင် (ကိုယ်တိုင်ရေး စာမူ ဖြစ်သောကြောင့် တိုက်ဆိုင် မှုရှိလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါ) *အကြင်ချိန် တင်းပမာဏနှင့် သူတပါးအား ပေး၏ ထိုပမာဏ အတိုင်း ကိုယ်ခံ ရကြမည်။ မဿဲ၇း၂(ခ)။*